

போலந்து

வேத மாணாக்கரின்

சிறு வரலாறு மற்றும் சாட்சி



நான் மரண இருளின் பள்ளத்தாக்கிலே நடந்தாலும் பால்லாப்புக்குப் பயப்படேன்; தேவரீர் என்னோடேசூட இருக்கிறீர்; உமது கோலும் உமது தடியும் என்னைத் தேற்றும்.

- சங்கீதம் 23:4

போலந்து

வேத மாணாக்கரின்

சிறு வரலாறு மற்றும் சாட்சி

“நான் மரண இருளின் பள்ளத்தாக்கிலே நடந்தாலும்
பொல்லாப்புக்குப் பயப்படேன்; தேவரீர் என்னோடேகூட இருக்கிறீர்;
உமது கோலும் உமது தடியும் என்னைத் தேற்றும்.”

– சங்கீதம் 23:4

Copyright :

சகோ.ஆர்.எச். ஓலெஸ்ஸின்ஸ்கி :

(1930 – இல், வேத மாணாக்கரின் இரண்டாம் ரீயூனியன் மாநாடு, பிட்ஸ்பர்க், பென்சில்வேனியா – வில் நடந்தது; அதன் நினைவிதழ் அறிக்கையில் இக்கட்டுரை வெளியானது)

சகோதரி யநீனா ஃபிட்ஸ் அவர்களின் சாட்சி :

இக்கட்டுரை வேத மாணாக்கர் இதழொன்றில் வெளியிடப்பட்ட கட்டுரையாகும் - “*Na Strazy / நா ஸ்ட்ராஸி*” (மார்ச் – ஏப்ரல் 1995)

சகோதரர் ஸ்தான் அவர்களின் ஜீவியமும் மரணமும் :

1994 – இல் நடைபெற்ற சர்வதேச மாநாட்டில், போலந்தைச் சேர்ந்த சகோ. ஹென்றிக் பர்வின் (Bro. Henryk Purwyn) அவர்களால் வழங்கப்பட்ட “*Meditation at Day's End*” எனும் பாடத்திலிருந்து எடுக்கப்பட்டது.

Tamil Translated by :

www.foodfornewcreature.com

முன்னுரை

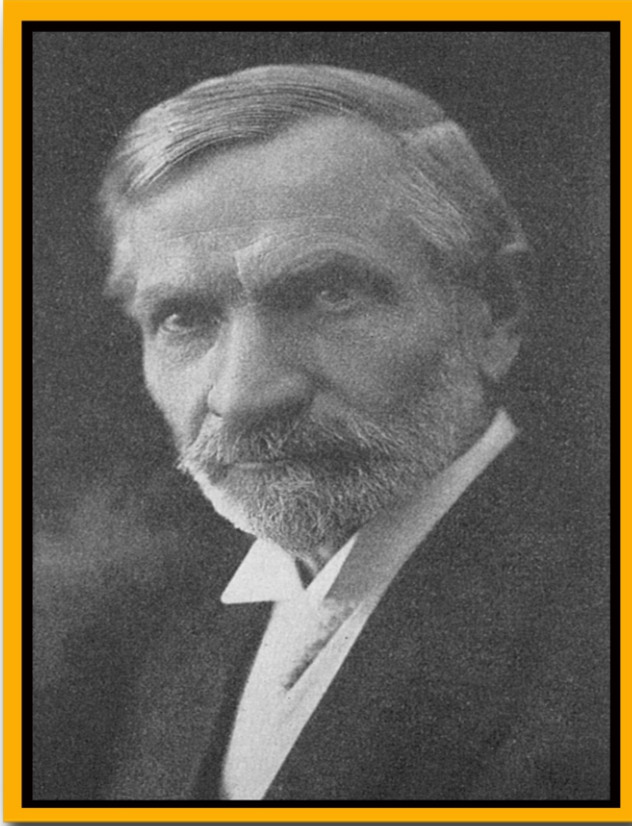
கிறிஸ்துவுக்குள் பிரியமான புதுச்சிருஷ்டிகளுக்கு அன்பின் வாழ்த்துக்கள்!

யூதர்கள் மீண்டும் கூட்டிச் சேர்க்கப்பட்டு, வேட்டைக்காரர்களால் வேட்டையாடப்பட்டு வந்த காலம் அது. அதே சமயம் 7 - ஆம் சபையும் கூட்டிச்சேர்க்கப்பட்டு வந்துகொண்டிருந்தனர். அப்படிப்பட்ட உபத்திரவமான காலத்தில் யூதர்களோடு சேர்ந்து நமது சத்திய சகோதர சகோதரிகளும் உபத்திரவப்பட்டிருக்கிறார்கள். முக்கியமாக போலந்து வேத மாணாக்கர்கள். இப்படியாக இரண்டாம் உலகப் போர் முன்பும், அதன் கோரமான நாட்கள் மத்தியிலும் நமது சர்வ வல்லமையுள்ள தேவன் எவ்வாறு அவர்களைக் கண்ணின் மணி போல பாதுகாத்து, சத்தியம் அங்கு வளர அநுக்கிரகம் பண்ணினார் என்பது பற்றியும், விசேஷமாக 4 பரிசுத்தவான்களின் பல அனல்மூட்டும் சாட்சியங்களுடன் சொல்லப்பட்ட "போலந்து வேத மாணாக்கரின் சிறு வரலாறு மற்றும் சாட்சி" எனும் இந்தச் சிறு புத்தகமானது, கடைசிக் காலங்களில் வாழும் நம்மைப் பலப்படுத்தி, அனல்மூட்டும் என்கிற நம்பிக்கையில், தமிழில், தாழ்மையுடனும் ஜெபத்துடனும் பகிர்ந்துகொள்கிறோம்.

இதில் அவர்களின் அரிய புகைப்படங்களும் சேர்க்கப்பட்டுள்ளன!

யொருளடக்கம்

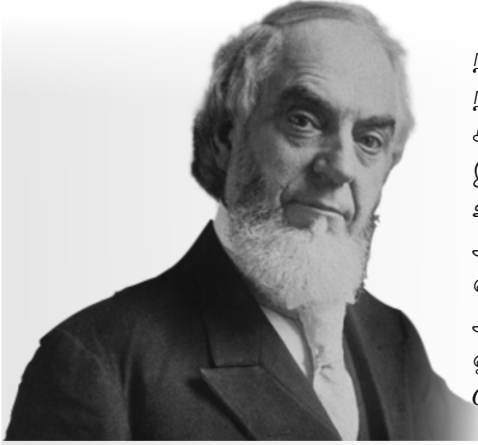
1. மறைந்த போலந்து சகோதரர் ஆர்.எச். ஒலெஸ்ஸின்ஸ்கி அவர்களின் நினைவாக ஒரு நினைவுரை1
2. “நான் எப்போதும் ஜெபித்தேன்”32
(சகோதரி யநீனா ஃபிட்ஸ் அவர்களின் சாட்சி)
3. சகோ. மார்சின் மியச்ஸ்லாவ் யாக்குபொவ்ஸ்கி அவர்கள்64
4. சகோதரர் ஸ்தான் அவர்களின் ஜீவியமும் மரணமும்74



**சகோ. ஆர். எச். ஓலெஸ்ஸின்ஸ்கி அவர்கள்
1857-1930**

**மறைந்த போலந்து சகோதரர் ஆர்.எச்.
ஓலெஸ்ஸின்ஸ்கி அவர்களின் நினைவாக
ஒரு நினைவுரை**

(1930 - இல், வேத மாணாக்கரின் இரண்டாம் ரீயூனியன்
 மாநாடு, பீட்ஸ்பர்க், பென்சில்வேனியா - வில் நடந்தது;
 அதன் நினைவிதழ் அறிக்கையில் இக்கட்டுரை
 வெளியிடப்பட்டது)



சகோதரர் ரசல் அவர்களின் நினைவாக ஓர் அஞ்சலி ஆராதனையை நடத்துவதற்காக இந்த இடத்தில் நாம் கடைசியாகக் கூடினோம்! அதிலிருந்து இப்போது மற்றொரு உண்மையுள்ள ஊழியக்காரரும், இருபத்தைந்து ஆண்டுகளுக்கும் மேலாக தனிப்பட்ட விதத்தில் நமக்குத் தெரிந்த நமது அன்புக்குரிய சகோதரருமான ஆர். எச். ஓலெஸ்ஸின்ஸ்கி அவர்களும் (Bro.R.H. Oleszynski) தன்னுடைய ஊழியத்தின் போதே ஓட்டத்தை முடித்திருக்கிறார்.

பல ஆண்டுகளாக, சகோதரர் ஓலெஸ்ஸின்ஸ்கி அவர்கள் உலகம் முழுவதுமுள்ள போலந்து மக்களிடையே ஒரு சிறந்த வழிக்காட்டியாக இருந்து வந்தார்; சொல்லப்போனால், தற்போதைய சத்திய வெளிச்சத்திற்குள் வந்திருக்கும் போலந்து சகோதரர்களில் ஏறக்குறைய அனைவருமே, நேரடியாகவோ அல்லது மறைமுகமாகவோ நமது அன்பான சகோதரருக்குப் பெரிதும் நன்றிக் கடன்பட்டிருக்கிறார்கள் எனலாம். அது மாத்திரமல்லாது, இவர் போலந்து சகோதரர்களுக்கு ஊழியஞ்செய்வதற்கான ஏற்றடுக்கப்பட்ட ஒன்றுபட்ட பிரயாசங்களில், சகோதரர் ரசல் அவர்களின் வலதுகையாகவும் செயல்பட்டவர். கிட்டத்தட்ட அனைத்து காவற்கோபுரக் கட்டுரைகள், வேதாகம ஆய்வுகள் மற்றும் புத்தகங்கள் ஆகியவற்றின் ஆங்கில - போலந்து பாஷை மொழிபெயர்ப்புகளும் சகோதரருடைய பிரயாசங்களின் விளைவினால் உண்டானவையாகும். பல ஆண்டுகளாக, சகோ.ரசல் அவர்களின் விருப்பத்திற்கு இசைவாக, போலந்து காவற்கோபுரக் கட்டுரைகளைப் பதிப்பிப்பீடும் (edited) வந்தார்.

ஆயிரக்கணக்கான போலந்து சகோதர சகோதரிகள், அடர்ந்த அந்தகாரத்திலிருந்தும் அறியாமையிலிருந்தும் தற்கால சத்திய வெளிச்சத்திற்குள் வந்திருப்பதைக் கருத்தில் கொண்டு, இந்த நினைவிதழ் அறிக்கையில் (*Souvenir Report*), அவரது நினைவாகவும், போலந்து சகோதரர்கள் சார்பாகப் பாராட்டினையும், நன்றியினையும் வெளிப்படுத்திக்கொள்ளும்-விதமாகவும், நமது பிரியமான சகோதரரின் படமும், பின்வரும் வாழ்க்கை சரிதையையும் வழங்குவது பொருத்தமாகவும், சரியானதாகவும் இருக்குமென்று நாங்கள் உணர்கிறோம்:

திட்பயற்றுறுதிகொண்ட சிலுவையின் உண்மையுள்ள போர்ச்சேவகர்

நமது அன்பான சகோதரர் ஓலெஸ்ஸின்ஸ்கி அவர்கள், இந்த ஆண்டு (1930) ஏப்ரல் 29 - ஆம் தேதியன்று தனது பூமிக்குரிய யாத்திரையை முடித்திருந்தார் - சகோதரருடைய வாழ்க்கை வர்ணனையின் சுருக்கத்தை இத்துடன் இணைக்கின்றோம். ("திராட்சத்தோட்டத்தில்" அவரது ஊழியமானது, பெரும்பாலும் போலந்து சகோதரர்களுக்கு மத்தியில் நடைபெற்றதால்) அவரைப் பற்றி, அவரது பழைய ஆங்கிலேயே நண்பர்களைத் தவிர,

மற்றவர்களுக்குத் தெரிய வாய்ப்பில்லை; ஆக, நம்முடைய சகோதரரின் நினைவைப் போற்றும் விதமாகவும், அதைக் கூர்ந்து வாசிக்கும் மற்ற கர்த்தருடைய ஜனங்களுக்கு ஊக்கமளிக்கும் என்கிற நம்பிக்கையிலும் அவருடைய வாழ்க்கை சரிதையானது, இந்த மாநாட்டு அறிக்கையில் சேர்க்கப்பட்டுள்ளது.

சகோதரர் ஹிபோலிட் ஓலெஸ்ஸின்ஸ்கி அவர்கள் (*Brother Hipolit Oleszynski*), 1857 - ஆம் ஆண்டு போலந்திலிருக்கும் வார்ஷாவா (ஆங்கிலத்தில் - *Warsaw*) நகரத்தில் பிறந்தார். அவரது

பெற்றோர் நடுத்தர வர்க்கத்தைச் சேர்ந்த பாரம்பரிய / பழமைக் கோட்பாடு சார்ந்த கத்தோலிக்கர்களாக இருந்தார்கள். சகோதரர் ரசல் அவர்களைப் போலவே, இவருக்கும் ஒரு தாயின் மென்மையான கவனிப்பும், செம்மைப்படுத்தும் செல்வாக்கும் குழந்தைப் பருவத்தில் இல்லாமல் போய்விட்டது; அதன்பிறகு அவருடைய வாழ்க்கை கடினமான ஒன்றானது. அவர் தனது பெற்றோரின் மத நம்பிக்கைக்குக் கடுமையான கீழ்ப்படிதல் காண்பிக்க வேண்டுமெனக் கற்பிக்கப்பட்டிருந்தார்; ஆனால் அவரது ஏனைய கல்வியோ ஆரம்பநிலைவரை மாத்திரமே இருந்தது – அறிவுக்கான உள்ளார்ந்த தாகம் கொண்ட ஒருவருக்கு இது மிகக் குறைவானதே எனலாம்.

அவரது ஆரம்பக்கால மத உணர்வுகள் பற்றி எங்களுக்கு அதிகம் தெரியாது; இருப்பினும், அவரது ஆரம்பக்காலங்களில், ஒரு சபை பாதிரியாருடன் அவருக்கு ஏற்பட்ட நட்பும், பின்னர் தேவாலயத்தைச் சுற்றி பல்வேறு சேவைகளைச் செய்வதற்கான அவருக்குக் கிடைத்த அனுமதியும், அவருக்குள் சமயப் பணிகளில்

ஈடுபடும் ஆர்வத்தை உண்டு-பண்ணியிருந்தது; மேலும் தன்னுடைய பதினைந்தாவது வயதில் கத்தோலிக்க குருமார்த்துவத்திற்குத் தன்னை ஆயத்தப்படுத்திக்-கொள்ள தீர்மானித்தார். ஆயினும், அதற்கான பயிற்சிப் பள்ளியில் நுழைவதற்கான அவரது விண்ணப்பம் நிராகரிக்கப்பட்டது;



நுழைவுத் தகுதிகளில் பின்வரும் மூன்றில் ஒன்றேனும் இருக்க வேண்டியிருந்தது: கல்வி, வடிவம் மற்றும் அம்சத்தின் அழகு அல்லது ஐசுவரியம். இந்த விதிகளின் கீழ் அவர் தகுதி பெறாததால், தனது இலட்சியத்திற்கு ஏற்பட்ட இந்தப் பின்னடைவினால் சகோதரர் மனமுடைந்துபோனார்; ஆனாலும், இத்தோல்வியைக் கண்டு துவளாமல், தான் எங்கேனும், எப்படியேனும், ஏதோவொரு கத்தோலிக்க தேவாலயத்தின் சேவையில் ஏற்றுக்கொள்ளப்படுவோம் என்கிற நம்பிக்கையில்,

வீட்டை விட்டு வெளியேறி, (ஐரோப்பா) கண்டம் முழுவதும் பயணம் செய்யத் தீர்மானித்தார்.

ஜெர்மனி, ஆஸ்திரியா, இத்தாலி ஆகிய நாடுகளுக்குப் பயணம் செய்து, அங்குமிங்கும் வேலை செய்து சம்பாதித்து, இப்படியாக “நித்திய நகரம் / Eternal City” என்றழைக்கப்பட்ட உரோமிற்கு வந்தடைந்தார். நிச்சயமாக இங்கே குருமார் ஆவதற்கான தனது விண்ணப்பம் சாதகமாகப் பரிசீலிக்கப்

படுமென எதிர்ப்பார்க்கப்பட்டது; ஆனால் அந்தோ! மீண்டும் ஒருமுறை அவர் நிராகரிக்கப்பட்டார்.

பின்னாட்களில் இந்த நிராகரிப்புகளுக்காக அவர் மகிழ்ச்சியே அடைந்தார்; என்றாலும், தாங்கள் தெய்வீகத் தோற்ற-முடையவர்கள் என்கிற கத்தோலிக்கத்தின் கூற்றுகளைத் தன்னுடைய

சொந்த மனதில் சற்றும் சந்தேகிக்காத அப்பேர்ப்பட்ட ஒரு மத அமைப்பில், சேவை செய்ய தனது வாழ்க்கையையே அர்ப்பணிக்க பணிந்துவந்திருக்கும் ஓர் இளம் ஆத்துமாவிற்கு அந்தக் காலத்தில், அந்த நிராகரிப்புகள் உண்மையில் கொடூரமானதாகத்தான் தோன்றின.

அப்போதெல்லாம் வேதாகமம் வெகுஜனம் அணுக-முடியாதபடிக்கு இருந்ததாலும், கேடகிசம் (catechism) எனும் மறைகல்வியே பழமைக் கோட்பாடு சார்ந்த கத்தோலிக்க ஆத்துமாக்களுக்குப் போதுமானதாகக் கருதப்பட்டதாலும், அக்காலங்களில், சகோதரர் ஓலெஸ்ஸின்ஸ்கி அவர்களுக்குச் சத்தியத்தைக் குறித்து அடிப்படை அறிவேனும் இருந்திருக்கும் என்று சொல்ல முடியாது. (அவர்) தாய்ச்சபையின் திரைமடிப்புகளின்கீழ் தேவனிடம் நெருங்கிச் செல்ல முற்படுகையில், அவர் எதிர்கொண்ட நிராகரிப்புகள் அந்த நேரத்தில் அவருக்கு, அதிர்ச்சிகளை ஏற்படுத்துவதாகவும், மற்றும்

புரிந்துகொள்வதற்குக் கடினமாகவும் இருந்தன. இருப்பினும், அவரைத் திருப்பி அனுப்பின அந்த உரோமில்தான், “பூமியின் திராட்சக்குலையில்” (vine of the earth) இருக்கும் சில அப்பட்டமான உண்மை நிலைமைகளுக்கு அவரது கண்கள் திறக்கப்பட்ட விசித்திரமான அனுபவமும் அவருக்கு ஏற்பட்டது. அதினால் அவர் தீவிரமாக அவிசுவாசத்தின் எதிர்உச்சநிலைக்குச் சென்றார் – சர்வவல்லமையுள்ள சக்தி என ஒன்று இருப்பதை இன்னும் நம்பினாலும், தெய்வீகமாக வெளிப்படுத்தப்பட்ட மதத்தின் (revealed religion) உண்மைத்தன்மையை மறுக்கும் அளவிற்குச் சென்றிருந்தார்.



இந்த மனநிலையில், அவர் பிரான்சிலிருக்கும் பாரிசுக்குச் சென்றார், அங்கு அவர் தனது இருபத்தி மூன்றாவது வயதில், (சமதர்மக் கோட்பாடுடைய) சோசலிசத்தைத் தழுவிக்கொண்டார்; அது மத விஷயங்களுக்கான அவரது பசியைத் திருப்திப்படுத்தவில்லை; ஆனாலும் ஜீவ-இரட்சண்ய போஜனம் கிடைக்காததால்,

“தவிட்டினாலாவது தன்னை நிரப்பிக்கொள்ள ஆசையாயிருந்தார்.” அங்கே அவர் ஒரு கூட்டத்தாருடன் இணைக்கப்பட்டார்; அதன் தீவிர போதனைகளோ தேவதூஷணமாக இருந்தன, அதுமாத்திரமல்லாமல், மதத்தைப் பயபக்தியுடன் மதிக்கும் வகையில் வளர்க்கப்பட்ட ஒருவருக்கு, அந்தப் போதனைகள், கொடுமான மனச்சித்திரவதையாக இருந்தன; ஒருக்கால் எங்கேனும் தேவனைக் கண்டடைந்து விடமாட்டோமாவென அவருடைய மனம் இன்னும் தேவனைத் தேடிக்கொண்டுதான் இருந்தது. ஆனாலும், இந்த அனுபவங்கள் கூட அவருக்கு நன்மைக்கேதுவாகவே இருந்தன எனலாம். எப்படியெனில், இவ்வனுபவங்கள் அவருக்கு “ஆவிகளைச் சோதித்தறிதல்” எனும் மனப்பான்மையைக் கொண்டுவந்திருந்தன; இது பின்னாட்களில் சத்தியம் மற்றும் தப்பறையைப் பகுத்துப்பார்ப்பதில் அவருக்கு உதவியது. இப்படியாக ஐம்பதில் வளையும்படியாக ஐந்தில்

வளைக்கப்பட்டது. (Thus was the twig bent that the branch might form.)

பல வருடங்கள், பிரான்சில் தங்கியிருந்த பிறகு அவர் போலந்துக்குத் திரும்பினார். அங்கு அவருக்கு ஒரு பாப்டிஸ்டுடன் பழக்கம் ஏற்பட்டது; அவர் மூலமாக இவருக்கு தன் வாழ்க்கையிலே முதல்முறையாக ஒரு புதிய ஏற்பாடு புஸ்தகம் கிடைத்தது. இந்த நட்பும், அதன் விளைவாக ஏற்பட்ட ஆய்வும், கலந்துரையாடலும், அவர் இராணுவத்தில் பணியாற்றிய மூன்று வருஷங்களளவும் தொடர்ந்தன - இப்பணியைத் தேசிய இராணுவச் சட்டத்தின் கீழ் அவர் கட்டாயமாக செய்யவேண்டியிருந்தது. சகோதரர் ஒலெஸ்ஸின்ஸ்கி அவர்கள், தன்னுடைய குணலட்சணத்தை வளர்க்க உதவிய இந்தப் பலவிதமான ஒழுங்கு அனுபவங்களை தனக்கு ஏற்படுத்திக்கொடுத்த அந்த வருஷங்களை அடிக்கடி எண்ணிப்பார்ப்பார்.

இந்த நேரத்தில், ஓர் இராணுவ வீரனாக, அவர் தன்னுடைய சகோதரரின் வீட்டில் தங்கியிருந்தபோது, அவருக்கு ஆவியுலகக் கோட்பாடுடன் (ஸ்பிரிட்டிசம் / Spiritism) தொடர்பு ஏற்பட்டது. ஒரு சிறிய குழுவினர் அங்கு கூடி, ஆவிகளுடன் தொடர்புகொள்ள முடியும் என்று நம்பப்படுகிற அட்சரப்பலகையின் (ouija board) செயல்பாடுகளைச் சோதித்துப்பார்த்தார்கள். உண்மையைச் சுவைக்க வைக்கும் எதனையும் நம்புவதற்குத் திறந்த மனதுடன் இருந்த சகோதரர் ஒலெஸ்ஸின்ஸ்கி அவர்கள், நிச்சயமாக இங்கே ஆபத்தான நிலையில் இருந்தார்; இதனைப் பிற்பாடுதான் அவர் உணர்ந்துகொண்டார். இப்படிப்பட்ட கூட்டங்கள் ஒன்றில், ஒரு பிரம்மாண்ட மெய்ப்பிப்புச் சான்றுக்குப் பிறகு (phenomenal demonstration), அவரது மனதில், அந்தச் சக்தியினுடைய மூலம் (source) என்ன என்பது குறித்த ஒரு கேள்வி எழுந்தது, (அந்தப் பலகையின் வார்த்தைகள் வழியாக) "ஒரு தீய ஆவி" என்பது பதிலாக வந்தது. தொடர்ந்து, "நீ எனக்கு அடிப்பணிந்தால், நான்



உன்னைச் செல்வந்தனாகவோ, பிரபலமானவனாகவோ அல்லது நீ விரும்பும் எதை வேண்டுமானாலும் உனக்குச் செய்வேன்,” என்ற வார்த்தைகளும் காட்டப்பட்டன; அதற்கு சகோதரர் ஓலெஸ்ஸின்ஸ்கி அவர்களோ, (உனக்கு அடிப்பணிய) “நான் ஒரு முட்டாளர் அல்ல” என்று பதிலளித்தார். (உடனே) அவரது அடுத்த எண்ணம், “நீ எனக்குத் தீங்கிழைப்பாயோ?” (“Can you harm me?”) என்பதாக இருந்தது; அதற்கு “நீ பார்க்கத்தான் போகிறாய்” (“You will see”) என்கிற பதில் வந்தது! இந்த அனுபவத்தால் அவர் அதிர்ந்துபோனார், ஆனால், பொல்லாத ஆவிகள் என்றிருந்தால் (ஏனென்றால், அவை அப்படிப்பட்டவைகள் என்று அவர் உள்ளூணர்வாக உணர்ந்திருந்தார்) நல்ல ஆவிகளும் இருக்க வேண்டும் என்று சிந்தித்துப் பார்த்து ஆறுதல் அடைந்தார். இருப்பினும், பிந்தைய வருஷங்களில், அந்தத் தீய ஆவியின் பொல்லாப்பு அச்சுறுத்தலை நினைத்துப்பார்ப்பதற்கான ஒரு முகாந்தரமும் அவருக்கு ஏற்பட்டது.

இப்படி இராணுவப் பணியில் இருந்தபோதுதான் அவருக்கு டைஃபஸ் (Typhus - ரிக்கெட்சியே எனும் நுண்ணுயிரியால் உண்டாகும் ஒரு தொற்று நச்சுக் காய்ச்சல்) மற்றும் நிமோனியா (Pneumonia - நுரையீரல் அழற்சி) போன்ற பாதிப்புகள் ஏற்பட்டன. நீண்ட உடல் நலக்குறைவுக்குப் பிறகே அவர் குணமடைந்தார், இருப்பினும், அதனால் ஏற்பட்ட பலவீனப்படுத்தும் விளைவுகளோ அவரது எஞ்சிய வாழ்நாள் முழுவதும் நீடித்தன. பெரும்பாலான நண்பர்கள் அறியாதவகையில், சகோதரர் ஓலெஸ்ஸின்ஸ்கி அவர்கள் தன்னுடைய மாம்சத்தில் ஒரு முள்ளை வைத்திருந்தார்; அவருடைய நெருங்கிய குடும்பத்தினர் மற்றும் சில நெருங்கிய நண்பர்கள் மாத்திரமே அதனை அறிந்திருந்தார்கள்.

அவரது இராணுவப்பணியின் காலம் முடிவடைந்ததால், அவரது பாப்டிஸ்ட் நண்பர் ஏற்கனவே பயணம் செய்திருந்த, புதிய உலகமென (the New World) அழைக்கப்பட்ட மேற்கத்திய நாடுகளுக்குச் (அமெரிக்காக்கள்) செல்ல

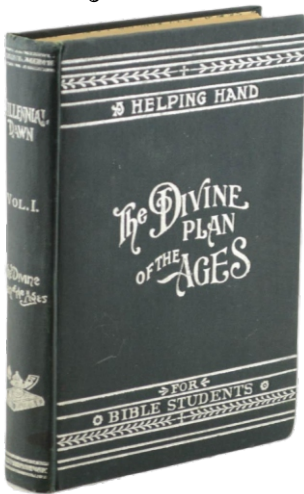


வேண்டுமென்கிற வலுவான ஆர்வத்திலிருந்தார்; ஆக, படிப்படியாகச் செயல்பட்டு, (ஜெர்மனியிலிருக்கும்) ஆம்பர்குக்குச் (Hamburg) சென்றார், அங்கிருந்து அமெரிக்காவிற்குப் பயணம் மேற்கொண்டார். இது நடந்தது 1891 - இல், அப்போது அவருக்கு வயது முப்பத்தி நான்காக இருந்தது.

அவர் வந்திறங்கின சிறிது காலத்திலேயே சிகாகோவுக்குப் புறப்பட்டுச் சென்றார்; அங்குதான், மூன்று மாதங்களுக்குப் பிறகு, சகோதரர் ரசல் அவர்களால் மிகவும் உற்சாகமாக வெளியிடப்பட்ட அறுவடை செய்தியுடன் முதன்முதலாக அவருக்கு அறிமுகம் ஏற்பட்டது. ஒரு நாள் நண்பர் ஒருவருடன் பேசிக்கொண்டிருந்தபோது, எல்லாராலும் மதிக்கப்பட பண்பாளர் ஒருவர் பயணப்பை நிறைய புத்தகங்களை எடுத்துக்கொண்டு அவர்களைக் கடந்து சென்றார். அது திரு. சி. அன்டோஸெவ்ஸ்கி அவர்கள் (Mr. C. Antoszewski) என்பதை அவர் அறிந்துகொண்டார்; மேலும் அவரது நண்பருக்கும் அவர் நன்கு பரிச்சயமானவர் என்பதால், சகோதரர் ஒலெஸ்ஸின்ஸ்கி அவரிடம் அறிமுகப்படுத்தப்பட்டார்.

திரு. அன்டோஸெவ்ஸ்கி அவர்கள் கல்வியும் பணிவு நயமுமுள்ள ஒரு போலந்துக்காரராய் இருந்தார்; அவர் (அமெரிக்காவுக்கு வந்திருந்த) வெளிநாட்டு ஜனங்களிடையே வேதாகமங்கள் மற்றும் சத்திய புத்தகங்களை விநியோகிப்பவராய் இருந்தார். இளம் புலம்பெயர்ந்தவருக்கும், அவருக்கும் இடையே ஒரு நட்பு உருவானது; இதனால், அவர் சகோதரர் ஒலெஸ்ஸின்ஸ்கியை தனது வீட்டிற்கு அழைத்திருந்தார்;

இப்படியாக அவருடைய வீட்டுக்குச் சகோதரர் சென்றிருந்தபோது, மற்றவற்றுடன்கூட, மில்லினியல் டான் ஆராய்ச்சிப் பாடங்கள் என்று அப்போது அழைக்கப்பட்ட, ஆங்கில முதலாம் தொகுதியானது அவருக்குக் காட்டப்பட்டது. அப்போதெல்லாம், போலந்து பாஷையில் சத்தியத்தைச் சுமந்து நிற்கும் புஸ்தகங்கள் எதுவும் இருக்கவில்லை; ஆனாலும், திரு. அன்டோஸெவ்ஸ்கி அவர்கள் ஆங்கில மொழிப்புலமை பெற்றவராய்,



ஆர்வமும், சத்திய நாட்டமும் கொண்டிருந்த இளம் ஓலெஸ்ஸின்ஸ்கியிடம், பொறுமையாக, தானே உள்வாங்கியிருந்த சத்திய மாணிக்கங்கள் பலவற்றைப் பற்றி விளக்கினார். மெய்யான நற்செய்தியின் அழகிய சீரொழுங்கானது அவரது மனதில் பதிய பதிய, சகோதரர் ஓலெஸ்ஸின்ஸ்கி அவர்கள் அடைந்த சந்தோசத்தையும் சமாதானத்தையும், தங்கள் ஆத்துமாக்களுக்கு வாக்களிக்கப்பட்ட ஓய்வைத் தாங்களே கண்டறிந்தவர்களால் மாத்திரமே முழுமையாக மதித்துணர முடியும். இங்கே, அவர் உள்ளுணர்வாக அறிந்திருந்த அந்தச் சிருஷ்டிகரின் மகிமைவாய்ந்த குணாதிசயங்களான ஞானம், நீதி, அன்பு மற்றும் வல்லமை ஆகியவற்றை முன்வைக்கும் யுகங்கள் பற்றிய அற்புதமான திட்டத்தின்மூலம் பிதாவாகிய தேவன் சகோதரருக்கு வெளிப்படுத்தப்பட்டார். கர்த்தருக்கு ஸ்தோத்திரம்! ("Praise ye the Lord.")

அன்றிலிருந்து, சகோதரர்
 ஓலெஸ்ஸின்ஸ்கி
 அவர்கள், சமயம்
 வாய்க்கும்போதெல்லாம்
 தனது உபகாரியுடன்
 (benefactor) நேரத்தைச்
 செலவிட்டு,
 பாக்கியமான
 சத்தியத்தைப் பற்றி



மேன்மேலும் அறிந்துகொள்ளும் பசியார்வத்தில், அவரிடம் கேள்விகளைக் கேட்டுக்கொண்டே இருந்தார். இப்படியாக, அமெரிக்காவில் முதல் போலந்து பெரோய வேதாகம வகுப்பானது இந்த இரண்டு சகோதரர்களை மாத்திரம் உள்ளடக்கினதாயிருந்தது எனலாம்! (தேவனுக்கு ஸ்தோத்திரம்!) அவர்களுடைய பரஸ்பர ஆராய்ச்சியின் மூலம் தேவனை அறிகிற அறிவில் ஒருவரையொருவர் பூரணமடைவதற்கு விடாமுயற்சியுடன் பிரயாசப்பட்டனர். 1891 டிசம்பரில் சகோதரர் அன்டோஸெவ்ஸ்கி அவர்கள் காவற்கோபுரத்தில் எழுதிய கடிதம் சாட்சியாகும் (R1345). போலந்து பாஷையில் புத்தகங்கள் இல்லாத காரணத்தால், அவர்கள் ஊனமுற்றவர்களாக, அதாவது, அனுகூலமற்ற நிலையில் இருந்தபோதிலும், தங்கள் நண்பர்களில், கேட்கக்கூடிய காதுகள்

உள்ளவர்களுக்கு வாய்மொழியாக சத்தியத்திற்கான சாட்சி கொடுக்க பிரயாசம் எடுத்தனர்; அப்படியே மெதுவாக, ஆனால், உறுதியாக சகோதரர் ஓலெஸ்ஸின்ஸ்கி அவர்கள் கிருபையிலும் அறிவிலும் வளர்ந்தார். 1893 – இல், வேத மாணாக்கரின் முதல் பொது மாநாடு, சிகாகோவில் நடைபெற்றபோது, பரமனுக்கு தனது அனைத்தையும் அர்ப்பணஞ்செய்கிறேன் என்பதை, தண்ணீர் ஞானஸ்நானத்தின் மூலம் அவர் அடையாளப்படுத்தினார்.

சிறிது காலத்திற்குள்ளாகவே, சத்தியத்தைத் தழுவிருந்த சகோதரன் சகோதரியான ஒரு போலந்து ஆணுக்கும் பெண்ணுக்கும் சத்திய செய்திக்குச் சாட்சிப்பகர அனுமதிக்கப்பட்டார். இவரே சத்தியத்திற்குள் வந்த முதல் போலந்து சகோதரியாவார் —பின்னாட்களில் அவருடைய வாழ்க்கைத் துணைவியுமானார். அந்த நேரத்தில், சிகாகோவிலிருந்த ஆங்கிலேய நண்பர்கள் எண்ணிக்கையில் குறைவாகவே இருந்தனர்; வழக்கமான வகுப்புக் கூட்டங்கள் ஏதுமில்லாமல் நகரம் முழுவதும் சிதறிக் கிடந்தனர். சகோதரர் ஓலெஸ்ஸின்ஸ்கி உட்பட பல சகோதரர்கள், ஒருவரையொருவர் மேம்படுத்திக்கொள்ளவும், ஊக்குவித்துக்கொள்ளவும் வீடுகளில் தவறாமல் கூடுவதற்கான வாஞ்சையை வலியுறுத்தத் தொடங்கினார்கள்; இதன் விளைவாக வாராந்திர கூட்டங்கள் ஏற்படுத்தப்பட்டன. இவற்றில் கலந்துகொண்ட சகோதரர் ஓலெஸ்ஸின்ஸ்கி அவர்கள், மேலே குறிப்பிடப்பட்ட சகோதர சகோதரியுடன் சேர்ந்து, பொறுமையுடன் ஒரே நேரத்தில் அதிக சத்திய அறிவையும், ஆங்கில மொழியையும் கற்று வளர்த்திக்கொள்ள பிரயாசப்பட்டார். அந்த முதல் சிகாகோ வகுப்பில் பங்குகொண்டவர்களில் மிகச் சிலரே இன்னும் உயிருடன் இருக்கின்றனர்.

இங்கு சற்று இடைநிறுத்தி, இதுவரை “நன்றாக ஓடிய” சகோதரர் அன்டோஸெவ்ஸ்கி அவர்கள், துரதிர்ப்பீடவசமான ஆடம்சன்-செக் சர்ச்சையின்போது (Adamson-Zech controversy), கோபமடைந்து / மனம் புண்பட்டு ஐரோப்பாவிற்குச் சென்றுவிட்டார் என்பதைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறோம். சரி! விட்ட இடத்திலிருந்து தொடரலாம் – இவ்வாறு அவர் சென்றபிறகு, இந்தக் கடைசி அறுவடை நாட்களில், மிகவும் மூத்த

போலந்து வேத மாணவர் யாரென்றால், அது சகோதரர் ஒலெஸ்ஸின்ஸ்கி அவர்கள் என்றானது.

அவரை மிகவும் மகிழ்ச்சியடையச் செய்த சத்தியத்தை தனது உறவினர்களுக்கும் வழங்க முடியுமா என்று பார்க்க, 1895 – ஆம் வருஷம், அவர் போலந்துக்குத் திரும்பியிருந்தார்; ஆனால் அவர்களோ அவரை ஒரு முட்டாளாகவும், ஒரு மத வெறியராகவும் கருதினார்கள். இருதயத்தில் மிகவும் துக்கமடைந்தாலும், கர்த்தருடைய வாக்குறுதியை நினைவுகூர்ந்தவராய், முடங்கிவிடாமல், செயல்படத் தொடங்கினார். (மத். 19:29.) அவர் மீண்டும் அமெரிக்காவிற்கே புறப்பட்டுப்போனார்; ஆனால், மகா பிரமிட்டினைக் காண அவர் பெரிதும் விரும்பியதால், இம்முறை எகிப்து வழியாகப் பயணம் செய்தார்; அதன் அடையாளப் பண்புகள், அச்சமயத்தில் பயபக்தியுள்ள வேத மாணாக்கரால் ஆழமாக தியானிக்கப்பட்டன. சிகாகோவை அடைவதற்கு முன், அவர் பிட்ஸ்பர்க்கில் சகோதரர் ரசல் அவர்களைச் சந்தித்தார்; அதுமுதல் அவருடன் அதிகமாகப் பழகினார்; ஜீவநாளெல்லாம் அம்மனிதர்மேல் தனது மரியாதையையும் அன்பையும் அவர் ஒருபோதும் இழக்கவேயில்லை.

உடைந்த ஆங்கிலத்தில் மட்டுமே பேசினாலும், இந்த இளைஞனின் தீவிர வைராக்கியத்தைச் சகோதரர் ரசல் அவர்கள் அப்போதே உணர்ந்திருந்தார் என்று கூறினால் அது மிகையாகாது. தான் பெற்றுக்கொண்ட விலையேறப்பெற்ற சத்தியத்திற்கான உற்சாகமானது வெகுவாய் வெளிப்பட்டது; எந்தளவுக்கென்றால், பல ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு, கிட்டத்தட்ட அனைத்து போலந்து வேலைகளும் சகோதரர் ரசல் அவர்களால் சகோதரர் ஒலெஸ்ஸின்ஸ்கியின் கைகளில் ஒப்படைக்கப்பட்டன; அந்தளவுக்கு அவர்மேல் ஓர் உறுதியும் நம்பிக்கையுமிருந்தன; அவர்மேலிருந்த அந்த உறுதியும் நம்பிக்கையும் பின்னர் ஒருக்காலும் பின்வாங்கப்படவில்லை.

1896 – ஆம் வருஷத்தில், சிகாகோவில் நடந்த போலந்து வகுப்பில் ஐந்து பேர் இருந்தனர்; விடாமுயற்சியான பிரயாசத்தால் அது அடுத்த ஆண்டு 22 – ஆக அதிகரித்தது. இருப்பினும்,

விளக்கப்படம்



“அறுவடை பிரித்தெடுத்தல்” காரணமாக எண்ணிக்கை 11 – ஆகக் குறையவும் செய்தது. சகோதரர் ஓலெஸ்ஸின்ஸ்கி அவர்கள் அப்போது சிகாகோ புறநகரில் வசித்து வந்தார்; கூட்டங்களுக்கு 22 மைல்கள் சைக்கிளில் சென்றுவந்து-கொண்டிருந்தார். அவரது “கூடாரம் செய்யும் தொழிலாக” ஒரு சிறிய காலணி பழுதுபார்க்கும் கடையை வைத்திருந்தார்; அங்கேயே அவர் தனக்கான உணவைச் சமைத்துக்-

கொண்டார்; அங்கேயே தனக்கான தங்குமிடத்தையும் ஏற்படுத்திக்கொண்டார். கிடைத்த ஒவ்வொரு சாத்தியமான தருணத்தையும், “காலத்தைப் பிரயோஜனப்படுத்திக்கொள்ளும்” வண்ணமாக, கர்த்தருடைய வார்த்தைக்குச் சாட்சிக் கொடுப்பதிலும், அதனைத் தியானிப்பதிலும் செலவிட்டார்.

1900 – ஆம் வருஷத்தில், (தனது 43 – ஆவது வயதில்) சகோதரி வீயர்சிலோ (Sister Wierzylo) அம்மையாரைத் திருமணம் செய்துகொண்டார்;

இச்சகோதரிக்குத்தான் சில ஆண்டுகளுக்கு முன்பு அவர் சத்திய தூதைக் கொண்டு சென்றிருந்தார். இப்படியாக, மிகவும் மூத்த போலந்து சகோதரனும், மிகவும்

மூத்த போலந்து சகோதரியுமான இவர்கள் இம்மை மறுமை என இரண்டின் பிணைப்புகளிலும் ஒன்றாக இணைக்கப்பட்டனர். “நண்பன்” – எதிரி என இருவராலும் எல்லாப் பக்கங்களிலிருந்தும் தாக்கப்பட்டபோதும், அத்துடன், தன்னுடைய சரீர உபாதைகளால் உள்ளிருந்து தாக்கப்பட்டபோதும், தனக்குப் பெரிதும் ஊக்கமளித்து, தன்னுடைய உடல்நலத்தைப் பார்த்துக்கொண்ட

தனது துணைவியாருக்கு அவர் பெரிதும் நன்றிக்கடன்பட்டிருந்தார். இப்போது முன்பைக்காட்டிலும் ஆங்கில மொழியை நன்கறிந்தவராய், பல சிறு புத்தகங்களைப் போலந்து மொழிக்கு மொழிபெயர்த்து வந்தார். இவை அந்தத் தம்பதியரது சொந்த செலவில் அச்சிடப்பட்டு, விநியோகிக்கப்பட்டன; அவரது துணைவியார் செயற்கை மலர் தயாரிக்கும் ஒரு சிறு நிறுவன அமைப்பின் உரிமையாளராக இருந்தார். முழுக்க முழுக்க அம்மையாரது மேற்பார்வையின்கீழ் இருந்த இந்தச் சிறிய வியாபாரம்தான், சில வருடங்கள் அவர்களின் வாழ்வாதாரத்தைப் பார்த்துக்கொண்டது; இந்த வருடங்களின்போது, சகோதரர் ஓலெஸ்ஸின்ஸ்கி அவர்கள் தன்னுடைய முழு நேரத்தையும் பயணம்செய்வதற்கும், பிரசங்கிப்பதற்கும், மொழிபெயர்ப்பதற்கும் அர்ப்பணித்தார். அச்சமயத்தில் போலந்து மொழியிலிருந்த சத்தியச் செய்தியானது படிப்படியாக பரவ ஆரம்பித்து, பல பெரிய நகரங்களில் சத்திய ஆதாரவாளர்களைக் கண்டடைந்தது.

1907 - இல், சகோதரர் ஓலெஸ்ஸின்ஸ்கி அவர்கள், வேதாகம ஆராய்ச்சிப் பாடங்களின் முதல் தொகுதியை மொழிபெயர்த்து முடித்திருந்தார்; அதன் விநியோகம் போலந்து தேசத்துக்கும்கூட சென்றடைந்தது. அங்கு, முக்கியமாக சகோதரர் கின் (Brother Kin) அவர்களின் முயற்சியால் சிறிய வகுப்புகள் உருவாகத் தொடங்கின; அவர் அமெரிக்காவில் இருந்தபோது, சகோதரர் ஓலெஸ்ஸின்ஸ்கி அவர்கள் மூலம் சத்தியத்தைப் பெற்றவர். 1911 - இல், சகோதரர் கின், சகோதரர் ஓலெஸ்ஸின்ஸ்கி அவர்களை, போலந்திலுள்ள சகோதரர்களின் ஊக்கத்திற்காகப் போலந்துக்கு ஒரு யாத்ரீகப் பயணத்தில் அனுப்பிவைக்கும்படி சகோதரர் ரசல் அவர்களைக் கேட்டுக்கொண்டார்; அந்த விஜயம் ஆறு மாதங்கள் நீடித்தது. இந்தப் பயணத்தின் சுருக்கமான அறிக்கையானது டிசம்பர் 1, 1911, கோபுரக் கட்டுரையில், சகோதரர் ஓலெஸ்ஸின்ஸ்கி, சகோதரர் ரசல் அவர்களுக்கு எழுதிய கடிதமாகச் இணைக்கப்பட்டது (R4934).

1912 - இல், சகோதரர் ஓலெஸ்ஸின்ஸ்கி அவர்கள் மீண்டும் அங்கு அனுப்பப்பட்டார், சுமார் எட்டு மாதங்களளவும் அங்குத்

தங்கியிருந்து, அந்த நேரத்தில் படிப்படியாக அதிகரித்து வந்த தனிப்பட்ட கூட்டங்களிலும், ஏற்பாடுசெய்ய முடிந்த அனைத்து பொதுக் கூட்டங்களிலும் உரையாற்றி வந்தார். இருப்பினும், இந்தப் பொதுக் கூட்டங்கள் சொற்பளவிலே நடைபெற்றன; கிட்டத்தட்ட அரசாங்கத்தின்மேல் மதகுருமார் வகுப்பாரின் செல்வாக்கு இருந்ததால், கூட்டங்களுக்கான அனுமதியைப் பெறுவது கடினமாக இருந்தது. ஆயினும் கூட, கர்த்தருடைய ஆளுகைவரம்பின்கீழ் சத்தியச் செய்தியானது செழித்து வளரவே செய்தது; இப்படியாக, சகோதரர் ரசல் அவர்கள் மரித்த சமயம், (போலந்து) நண்பர்கள் எண்ணிக்கையில் நூற்றுக்கணக்கில் இருந்தனர்.

மூன்றாவது பயணம் 1913 – இல் மேற்கொள்ளப்பட்டது, அதிலிருந்து சகோதரர் ஓலெஸ்ஸின்ஸ்கி அவர்களால் ஒன்றரை வருடங்களுக்குப் பிற்பாடே திரும்ப முடிந்தது; அப்போது



(முதலாம்) உலகப் போர் மூண்டதால், போரில் ஈடுபட்டிருந்த தேசங்களை விட்டு வெளியேறுவது என்பது மிகவும் சிரமமாக இருந்தது. அவர் நீண்ட காலமாக வீட்டில் இல்லாத காலங்களில், சகோதரி ஓலெஸ்ஸின்ஸ்கி அவர்கள் உண்மையுடன் வீட்டை

நிர்வகித்து, அவர்களுடைய ஐந்து குழந்தைகளை வளர்த்து வந்தார் என்பதை இங்கு குறிப்பிடுவது தவறாக இருக்காது என்று நினைக்கிறோம். பல நண்பர்கள் தங்கள் பிரச்சனைகளையும் பூசல்களையும் (troubles and misunderstanding) கொண்டு வருகிற இடமாக, ஓலெஸ்ஸின்ஸ்கி அவர்களின் இல்லம் ஒரு போலந்து பெத்தேலாக மாறிவிட்டது. தனது சின்னக் கடை தனக்கு வழங்கக்கூடிய பணத்தைக்கொண்டு, வீட்டிற்கு வந்தவர்களை மகிழ்வித்து, அவர்களுக்கு ஆறுதல் அளிப்பதே சகோதரி ஓலெஸ்ஸின்ஸ்கி அவர்களின் பங்காக இருந்தது. உண்மையாகவே, ஆறு ஆத்துமாக்களுக்கு உணவளிக்க ஓர் அப்பத்துணிக்கைக்கூட இல்லாமலிருந்த காலங்களும் உண்டு; ஆனால் எப்போதும் எப்படியாவது எதிர்பாராதவகையில் தேவைகள் சந்திக்கப்பட்டுக் கொண்டே இருந்தன; அதே சமயம், 'முதலாவது தேவனுடைய இராஜ்யத்தையும் அவருடைய நீதியையும் தேடுங்கள்; அப்பொழுது இவைகளெல்லாம் உங்களுக்குக் கூடக் கொடுக்கப்படும்' என்று நமக்குக் சொன்னவர்மேல் எப்போதும் நிலைத்திருக்கும் விசுவாசமிருந்தால் எப்போதும் நமது தேவைகளும் கூட ஏற்றவேளையில் சந்திக்கப்படும். (ஆமென்!)

சகோதரர் ஓலெஸ்ஸின்ஸ்கி அவர்களை எப்போதும் கர்த்தருடைய பணியில் வைத்திருப்பதே மாபெரும் குறிக்கோளாக / நோக்கமாக இருந்தது. குழந்தைகளுக்கு அவர்களுடைய தகப்பனாரின் கவனிப்பும், மேற்பார்வையும் அடிக்கடி இல்லாதுபோக நேரிட்டாலும், சகோதரர் ஓலெஸ்ஸின்ஸ்கி அவர்களின் குடும்பத்தில் கர்த்தருடைய ஆசீர்வாதம் நிலைத்தே வந்திருக்கிறது. அவர்களுடைய ஒரு குமாரத்தி தன் அனைத்தையும் கர்த்தருக்கு அர்ப்பணித்துவிட்டார், மற்ற பிள்ளைகளும் சத்தியச் செய்தியில் அதிக ஆர்வம் காட்டுகிறார்கள். அவர்கள் அனைவரும் கடினமான காலங்களில் ஆறுதலாகவும் உதவியாகவும் இருந்திருக்கிறார்கள், இன்றும் இருந்து வருகிறார்கள்.

தனது கணவருக்குக் கிடைத்த வாய்ப்புகள் போன்று சகோதரி ஓலெஸ்ஸின்ஸ்கி அவர்களுக்குக் கிடைக்காமல் போயிருந்தாலும், பல போலந்து சகோதரர்களுக்குத் தனிப்பட்ட முறையில் அவர் தெரியாமல் போயிருந்தாலும்கூட, அம்மையார்



“தன்னால் இயன்றதைச் செய்திருந்தார்.” மிகுந்த உடல் நலக்குறைவு ஏற்பட்ட நேரத்திலும்கூட அவர் வீட்டைப் பார்த்துக் கொண்டதன்மூலம், சகோதரர் ஓலெஸ்ஸின்ஸ்கி அவர்கள் தனது ஆற்றல்களனைத்தையும் சத்திய நண்பர்களுக்காகச் செலவிட ஏதுவுண்டானது.

“பொறுமையுடன் நின்று காத்திருப்பவர்களும் தேவனுக்கு ஊழியஞ்செய்கிறார்கள்.”

(“They also serve who stand and wait” – என்பது ஜான் மில்டன் எனும் புகழ்பெற்ற கவிஞர் தான் பார்வையிழந்த பிறகு எழுதிய “On His Blindness” எனும் கவிதையின் கடைசி வரியாகும்; அர்த்தம்: தேவனுக்கு உலகில் பெரிய பெரிய கிரியையைச் செய்பவர்களைப்போல, இயலாமையாலும் வாழ்ப்பில்லாததாலும் அவருக்காகப் பொறுமையுடன் நின்று காத்திருப்பவர்கள்கூட தேவனுக்குச் பணியாற்றுகிறார்கள் என்பதாகும்.)

1915 வாக்கில், சிகாகோவில் மட்டும் பல நூறு போலந்து சகோதரர்கள் இருந்தனர், மற்ற நகரங்களில், குறிப்பாக டெட்ராய்டில், பெரிய கூடுகைகள் இருந்தன. இந்த வருஷத்தில், சகோதரர் ரசல் அவர்கள், போலந்து கோபுரக் கட்டுரையின் ஆசிரியராகப் பணியாற்ற சகோதரர் ஓலெஸ்ஸின்ஸ்கி அவர்களைப் புருக்ளினுக்கு அழைத்தார். இந்தச் சமயத்தில் வெளிவந்த ஃபோட்டோ-டிராமா எனும் நிழற்படக்காட்சியும், போலந்து மக்களிடையே, ஒரு மாபெரும் சத்திய சாட்சிப் பணிக்கான வழிமுறையாக இருந்தது; அவர்கள் கிட்டத்தட்ட எப்போதும் கண்டிப்பான உரோம கத்தோலிக்கர்களாக இருந்தவர்கள் என்பதையும், வேறுபட்ட மதப்போதனைகளுடன் அவர்களை அணுகுவது மிகவும் கடினம் என்பதையும் நாம் நினைவில் வைக்க வேண்டும். அச்சமயத்தில், எப்போதும் போலந்து வேலையின் மையமாக இருந்து வந்த சிகாகோவில் மட்டும்,

ஆயிரக்கணக்கானோர் மிகப்பெரிய திரையரங்குகளில் ஒன்றில், நிழற்படக்காட்சியைக் காணத் திரண்டிருந்தார்கள், ஆனால் போதுமான இருக்கை இல்லாத காரணத்தால் நூற்றுக்கணக்கானவர்கள் திருப்பி அனுப்பப்பட்டனர்; மெய்யாகவே கிட்டத்தட்ட இருபது ஆண்டுகளுக்கு முன்பு, 20 பேர் கொண்ட வகுப்பே மிகவும் பெரியது எனக் கருதப்பட்ட அப்படிப்பட்ட நாட்களிலிருந்து, இது உண்மையிலேயே மிகவும் வித்தியாசமானதாக இருந்தது.

உண்மையில், அவர் ஒருத்தர் மட்டும் தனியாக இருந்த அந்தச் சிறிய தொடக்கமானது, இப்போது ஒரு நகரத்தில் மட்டும் சத்திய நண்பர்களை ஒரு டஜன் சிறிய வகுப்புகளாகப் பிரிக்க வேண்டிய அவசியம் ஏற்படுமளவுக்கு இவ்வளவு பெரிய விகிதாச்சாரத்தில் வளர்ந்திருந்ததை தன்னுடைய வாழ்நாட்களில் சகோதரர் ஓலெஸ்ஸின்ஸ்கி அவர்கள் கண்டார். இந்த நண்பர்கள் அனைவரும் முன்பு அந்தவொரு (பெயர்க்கிறிஸ்தவ) மத அமைப்பின் உறுப்பினர்களாக, ஆதரவாளர்களாக இருந்தவர்கள்; மனிதனால் உருவாக்கப்பட்ட உலகின் மிகப் பெரிய இறையியல் அமைப்பிற்கான அவர்களின் இரத்தத்தில் ஊறியிருந்த, பாரம்பரிய மரியாதை மற்றும் மூடநம்பிக்கையான பயபக்தி ஆகியவற்றின் காரணமாக அவர்கள் தற்கால சத்தியச் செய்தியைத் தங்களுக்குள் (கடந்துசெல்ல) அனுமதியாதபடிக்கு இருந்தவர்கள் என்று சகோதரர் ஓலெஸ்ஸின்ஸ்கி அவர்கள் நீண்டகாலமாகவே உணர்ந்திருந்தார். சொல்லப்போனால், கொஞ்ச வருஷங்களாக, இப்படிப்பட்ட ஜனம் அதிகம் வசிக்கும் சுற்றுப்புறங்களில், சத்திய புத்தக விநியோகம் தவிர்த்துவிடவும் என்பதே சகோதரரது வெளிப்படையான அறிவுரையாக இருந்தது.

ஆகவே, தன்னுடைய பிந்தைய நாட்களில், இப்படிப்பட்டவர்கள் இப்போது மிகுந்த ஆர்வத்தை வெளிப்படுத்தியதைக் கண்டு மிகவும் ஆச்சரியப்பட்டார்; ஆனால், அதிகமாக அறிவு தெளியப்பெற்ற புராட்டஸ்டன்ட்களுடன் ஒப்பிடுகையில், “குருடர்கள் மற்றும் வழிப்போக்கர்கள்” மீதான கர்த்தருடைய செய்தியின் வல்லமை அப்பேரப்பட்டதாக இருந்திருக்கிறது. தன்னுடைய சக நாட்டு மக்கள், பெருமளவில்,

அந்தகாரத்திலிருந்து “ஆச்சரியமான ஒளிக்கு” வருவதைக் கண்டும், அவர்களின் இந்த விடுதலையில் அவருக்கு இருந்த பங்கிற்காகவும் சகோதரர் ஓலெஸ்ஸின்ஸ்கி அவர்களின் இருதயம் மகிழ்ச்சியடைந்திருக்கும் என்பதில் எந்தச்சந்தேகமுமில்லை.

ஆனால், அந்தோ! கொஞ்ச காலத்திலேயே, இச்சுதந்திரம் சிறிது காலமே நீடித்தது என்பதைக் காண்கையில், அது அவருடைய மனதிற்குப் பெரும்வருத்தத்தை உண்டாக்கியது. சகோதரர் ரசல் அவர்கள் மரணத்தைத் தொடர்ந்து வந்த கடுமீவாதனையான நாட்கள், போலந்து நண்பர்களுக்கும், ஆங்கிலேய நண்பர்களுக்கும் பெரும்-சோதனையான நாட்களாக இருந்தன; (சகோ. ரசல் அவர்கள் மரணமடைந்த அடுத்த வருஷமாகிய) 1917 – இன் வசந்த காலத்தில், போலந்து நண்பர்களின் சிகாகோ வகுப்பார், கடுமையான சோதனையைக் கடந்துசென்று



கொண்டிருந்த வேளையில், சகோதரர் ஓலெஸ்ஸின்ஸ்கி அவர்களைப் புரூக்ளினிலிருந்து அந்த நகரத்திற்கு வர அனுமதிக்குமாறு கேட்டுக்கொண்டார்கள் – அதன்படி சகோதரரும் அனுப்பி வைக்கப்பட்டார்.

(சகோ. ரசல் அவர்கள் மரணத்திற்குப்பின்) அக்காலக்கட்டத்தில், வெளியிடப்பட்ட வெளியீடுகளில் ஒன்றின் மொழிபெயர்ப்பு அவருக்குத் தள்ளப்பட்டது – அது சிலரால் உவமையின் அந்தப் “பணம்” (“Penny” of the Parable) என்றழைக்கப்பட்டது. (இதனை வெளியிட்டவர்கள் பின்னாட்களில் யெகோவா சாட்சிகள் என்று உருவாகியிருந்தார்கள்.) அரும்பாடுபட்டு, நான்கு அத்தியாயங்களைக் கடந்த பிறகு, (“ஐஸ்கிரீம்” என்று அவர் அழைத்த) இப்படிப்பட்ட ஆவிக்குரிய போஜனம் தனக்கானது அல்ல (தனக்கு வேண்டாம்) என்பதை உணர்ந்தார். ஆக,

ஒன்றுகூடியிருந்த அவ்வகுப்புக் கூடுகைக்கு முன்பு, இக்காரியத்தின் மீதான தனது நிலைப்பாட்டையும், 23 ஆண்டுகளாக தான் இணைந்திருந்த அந்த அமைப்புடன் தனக்கிருந்த அனைத்து தொடர்பையும் தற்போது துண்டித்து விலகிக்கொள்ள தான் எடுத்திருந்த தீர்மானத்தையும், வருத்தத்துடன் ஆனால் உறுதியாக, வெளிப்படுத்தினார்.

அவர் (சத்தியத்திலிருந்த) போலந்து ஜனங்களிடையே பெரிதும் மதிக்கப்பட்ட ஒரு குறிப்பிடத்தக்க ஸ்தானத்தில் இருந்ததால், அவரது அறிக்கை பெரும் பரபரப்பை ஏற்படுத்தியது; அதன் விளைவாக வகுப்பில் பிளவு ஏற்பட்டது. சுதந்திரத்தை / சுயாதீனத்தை விரும்பும் நண்பர்கள் அவரது தலைமையின்கீழ் தங்களுக்கென்று சொந்த வகுப்பை ஏற்படுத்திக்கொண்டனர், இந்த நண்பர்களுக்கு அவர் தான் மரிக்கும் வரையிலும் உண்மையாக ஊழியஞ்செய்துவந்தார். இதேபோன்ற துண்டிப்புகள் நாடு முழுவதும் மற்றும் போலந்திலும் நிகழ்ந்தன. இப்படிப் பிரிந்திருந்த வகுப்புகளில் பல, கடிதங்கள் அல்லது விஜயங்கள் மூலம் படிப்படியாக ஒன்றுபட்டன; இன்று இந்தச் சகோதரர்களின் முறையான அதிகாரப்பூர்வ அமைப்பென்று ஒன்று இல்லாவிட்டாலும், அவர்கள் முன்னெப்போதைக்காட்டிலும் கண்ணுக்குத் தெரியாத கட்டுகளினால் மிகவும் ஐக்கியமாக ஒன்றுபட்டே இருக்கின்றனர். ஒவ்வொரு எக்ஸீஷியாவும் ஒன்றையொன்று சாராமல் தங்களைத் தாங்களே நிர்வகித்துக்கொள்ளுகிறார்கள்.

மற்ற வகுப்புகளிலிருக்கும் ஒத்த சிந்தையுடைய சகோதரர்களுடன் ஒருவருக்கொருவர் இருந்த ஒரே தொடர்பு சகோதரர் ஒலெஸ்ஸின்ஸ்கி அவர்கள் மாத்திரமே; அனைவருக்கும்

தெரிந்திருந்த ஒரே சகோதரராக அவர் இருந்தபடியால், இப்போது பல்வேறு வகுப்பினரால் யாத்ரீகப் பிரயாணங்கள் மேற்கொள்ளும்படிக்கு அழைக்கப்பட்டார். இந்த



வகையில், அவரால் சத்திய நண்பர்களை மேன்மேலும் ஒன்றிணைக்க முடிந்தது; சொல்லப்போனால், கண்ணுக்குத் தெரியாத பிணைக்கும் கயிறாக அவர் செயல்பட்டபடியால், அவர்களுக்குள் ஒன்றிணைவு ஏற்படுத்தப்பட்டது. இந்த விசித்திரமான சூழ்நிலைகளின் காரணமாக, அப்போஸ்தலரைப் போலவே, “எல்லாச் சபைகளைக்குறித்தும் உண்டான கவலை” அவருக்கும் ஏற்பட்டது. இப்படியாக, சகோதரரது மறைவு இப்போது பலராலும் உணரப்படும் என்பதில் சந்தேகமில்லை.

1922 - ஆம் ஆண்டில், போலந்திலிருந்த அடிபட்ட ஆடுகளைப் பார்வையிடுவதற்காய், ஐரோப்பாவிற்கு மற்றொரு பயணத்தை மேற்கொண்டு, பின்னர் 1923 - இல் திரும்பினார். இதுவே தனது சொந்த தேசத்திற்குச் சென்றுவந்த அவருடைய கடைசி விஜயமாகும். அதே வருஷத்தில், போதுமான ஒருங்கிணைப்பு நண்பர்கள் மத்தியில் ஏற்பட்டபடியால், மீண்டும் மாதாந்திர இதழ் ஒன்று வெளியிடும் காரியமும் தொடங்கப்பட்டது; தான் மரிக்கும் வரையில், அதில் அவர் ஆசிரியராகப் பணியாற்றி வந்தார். டெட்ராய்ட் வகுப்பிலிருந்த மிகவும் மூத்த ஆவிக்குரிய சகோதரர்கள் சிலரால் இந்த வெளியீடு மேற்பார்வையிடப்பட பல்வேறு வகுப்புகளும் ஒப்புக்கொண்டிருந்தன.

இந்த மாதாந்திர இதழில் சகோதரர் ஓலெஸ்ஸின்ஸ்கி அவர்கள், சகோ. ரசல் அவர்களுடைய கட்டுரைகளின் மொழிபெயர்ப்புகளைத் தவிர வேறெதையும் செருகவில்லை; போலந்து நண்பர்களால் மிகவும் பாராட்டப்படும்வகையில், மெய்யாகவே அவர்களுக்கு இது போஷக்குமிக்க ஆவிக்குரிய போஜனமாக இருந்தது. கடந்த சில ஆண்டுகளில், ஓரிரு சகோதரர்களால் குறிப்பிட்ட காலங்களுக்கு யாத்ரீகர்களாக ஊழியம்புரிய முடிந்தது; அவர்களில் ஒருவரான சகோதரர் ஏ. ஸ்தான் அவர்கள் இப்போது போலந்தில் இருக்கிறார்; அங்கு அவர் கடந்த இரண்டு வருடங்களாக, நண்பர்களைப் பெரிதளவில் ஆசீர்வதிக்கும் கருவியாக இருந்து வருகிறார்.

அவர்களிடையே எந்தவொரு அமைப்போ, எந்தவொரு சாசனமோ, எந்தவொரு துணை விதிகளோ, அல்லது இதுபோன்ற

வேறெதுவுமேயில்லை, இருந்தாலும், கண்ணுக்குப் புலப்படாத புரிதலொன்று இச்சத்திய ஜனங்களிடையே வளர்ந்திருக்கின்றது; விசேஷமாக, இவர்களில் யாருமே உயர் கல்வியறிவைப் பெற்றிருக்கவில்லை, பலர் படிக்கவோ, எழுதவோ கூட தெரியாதவர்களாகவும், ஜீவியத்திற்காகப் பல்வேறு சாதாரணமான பணிகளில் அன்றாடம் பிரயாசப்பட வேண்டியவர்களாகவும் இருந்தார்கள்; அப்படியிருந்தும் அவர்களால் தங்களுடைய இந்த மாதாந்திரப் பத்திரிகையை வெளியிடுவதிலும், இம்மை மறுமை என இரண்டிற்கான தேவைகளிலிருக்கும் போலந்திலுள்ள தங்களுடைய சகோதரர்களுக்குப் போதுமான நிதியைச்



சேகரிப்பதிலும் ஒத்துழைக்க முடிகிறது; இவற்றையெல்லாம் உணர உணர, கர்த்தருடைய ஆடுகளிடையே நடந்திட்ட இந்த மேய்ப்பருக்குரிய பணியானது இன்னும் ஆழமாகப் பாராட்டப்படும் - மதித்துணரப்படும். எங்கு தேவை பெரிதளவில் இருந்திருக்கிறதோ அங்கே கர்த்தருடைய கிருபையும் அதிகமாக இருந்திருக்கிறது!

இப்படியாக, சகோதரர் ஓலெஸ்ஸின்ஸ்கி அவர்கள் அந்த வருஷத்தின் வசந்த காலம் வரை தனது பிரயாசங்களைத்

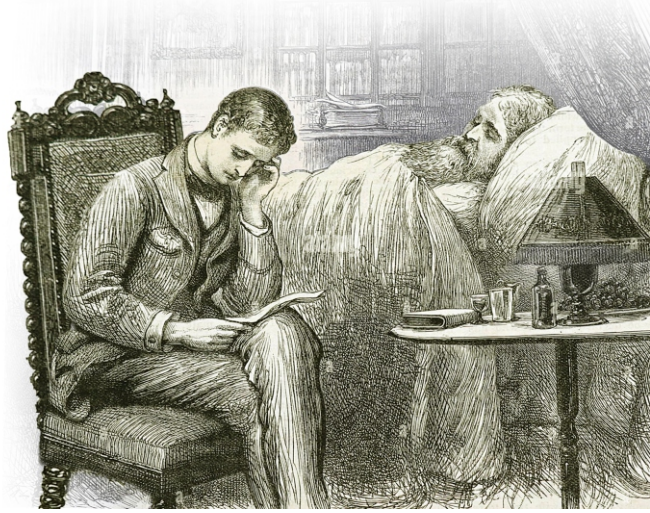
தொடர்ந்திருந்தார். பெரும்வேதனை உண்டாக்குகிற உடல் நலக்குறைவினால் மிகவும் பாதிக்கப்பட்டிருந்த அவருக்கு அப்போது வயது 73; அந்த முதிர்ந்த வயதிலும் தளராமல், ஒரு வகுப்பிலிருந்து மற்றொரு வகுப்பிற்குப் பயணம் மேற்கொள்ளவும், இதற்கிடையில் ஒன்றின்பின் ஒன்றாகக் கட்டுரையை மொழிபெயர்க்கவும் மற்றும் இடைப்பட்ட நேரங்களில் பெரோயன் வேதாகமத்திலிருந்து விளக்கம் (comments) மற்றும் குறிப்புகளை மொழிபெயர்க்கவும் செய்தார். இந்தப் புத்தகம் வெளியிடப்பட்ட போது, அது கடின பிரயாசங்கடாடங்கிய 600 பக்கங்களைக் கொண்ட புத்தகமாயிருந்தது; ஏனெனில் ஒவ்வொரு ஆங்கில மேற்கோளும் போலந்து பாஷையிலிருந்த வேதாகமப் பாடங்கள் எனும் தொகுதிகளில் எந்தப் பக்கத்தில் சரியாக வருகின்றதென்பதைத் தேடிக் கண்டுபிடித்து புத்தகத்தில் வழங்கப்பட வேண்டியிருந்தது. இப்படைப்பை அச்சிடும் பணியானது பெருஞ்செலவு பிடிக்கிறதாயிருந்தது, ஆனாலும், பல சகோதரர்களின் உதவியால் அதுவும்கூட சாத்தியமானது; தங்களுடைய சத்திய நண்பர்களின் முன் இந்தப் புத்தகத்தை வைக்க அச்சகோதரர்கள் மாபெரும் தியாகங்களைச் செய்திருந்தார்கள்.



ஏப்ரல் 20, 1930 – இல், இல்லினாயின் ஹார்வி நகரத்திலிருந்த (Harvey, Illinois) தன்னுடைய இல்லத்தில் நடந்த கூட்டத்திற்கு அவர் கடைசியாக தலைமையேற்றார். பின்னர் அவர் நினைவுகூருதல் தினத்திற்காக நண்பர்களால் ஏற்பாடு செய்யப்பட்டிருந்த மாநாட்டிற்குச் செல்வதற்காக கிழக்கு நோக்கி பிரயாணம் மேற்கொண்டார். அதனைத் தொடர்ந்துவந்த ஞாயிற்றுக்கிழமையாகிய ஏப்ரல் 27 – ஆம் தேதியன்று, அவர் தனது கடைசிப் பிரசங்கத்தை இந்தியானாவின் சவுத் பெண்டிலிருந்த

(South Bend, Indiana) நண்பர்கள் மத்தியில் பிரசங்கித்தார். இந்தப் பிரசங்கத்தின்போது, முந்தைய வாரமிருந்ததைக்காட்டிலும் தற்போது அதிகமாக அவரை வாதித்த அவரது உள்நோவுகள், இப்போது அவருக்கு வெகுவேதனையுண்டாக்கி, பிரசங்க மேடைவிட்டு இறங்க வேண்டிய நிலைமைக்குத் தள்ளியிருந்தன.

ஆனாலும், சில நிமிடங்களுக்குப் பிறகு, அவர் திரும்பி வந்து ஆராதனையை நிறைவு செய்தார். மனக்கலக்கமுற்றிருந்த நண்பர்கள் குழுவியிருந்த ஒரு வீட்டில், சிறிது நேரம் ஓய்வுக்குப் பின், தான் நன்றாக இருப்பதாகவும், தனக்கு இன்னும் செய்துமுடிக்க வேண்டிய வேலைகள் நிறைய இருப்பதாக தான்



நம்புவதாகவும் அவர்களிடம் கூறி அவர்களுடைய அச்சங்களைப் போக்கப் பிரயத்தனப்பட்டிருக்கிறார். (பிரிந்திருந்த போலந்து நண்பர்களின் பல கிளைகள் தற்போது மீண்டும் ஒருமுறை ஒன்றுபடுவதற்குப் பிரயாசப்பட்டு வருகிறார்கள் என்கிற காரியம் அவருடைய மனதில் ஓடிக்கொண்டிருந்திருக்கலாம். இப்போது இது, ஒரு பெரிய அளவில் நிறைவேற்றப்பட்டிருக்கிறது.)

இருப்பினும், மனிதர்களுடைய திட்டங்கள் கர்த்தருடைய திட்டங்கள் அல்லவே! அடுத்த நாள் மாலையில் அவரது உடல்நலம் சராசரவென்று பலவீனமாகிக்கொண்டே வந்தது; அவருடைய இம்மைக்குரிய சஞ்சாரம் அனைத்தும் முடிந்தாயிற்று, இனி மீதமொன்றுமில்லை என்பது வெளிப்படத் தொடங்கியது. பல மூப்பர்கள், அவர்பராமரிக்கப்பட்டு வந்த சகோதரருடைய வீட்டில் கூட ஆரம்பித்தார்கள்; ஆனால் அவர் சற்று தூங்கச் சென்றதும், எல்லாம் நன்றாக இருக்கிறது என்று நம்பி அவர்கள் கிளம்ப ஆரம்பித்தார்கள்.

ஆயினும், நள்ளிரவு சமயம், வலியினால் உண்டான அவரது முனகல்கள் வீட்டுத்தலைவரையும் அவரது குடும்ப உறுப்பினர்களையும் எழுப்பியது; அவர்கள் ஓடி வந்து பார்த்தப்போது, அவர் உட்கார்கூட முடியாமல் சிரமப்படுகிறார் என்பதைக் கண்டார்கள். வீட்டிலிருந்த சகோதரி உடனடியாக ஒரு மருத்துவரை வரவழைக்கச் சென்றார், வீட்டிலிருந்த சகோதரரோ சகோ. ஓலெஸ்ஸின்ஸ்கி அவர்களுக்கு முடிந்தவரை வசதியாக (கட்டிலில்) இருக்கும்படிக்கு வசதிசெய்துகொடுத்தார்; ஆனால், சகோதரர் ஓலெஸ்ஸின்ஸ்கி அவர்கள் சொல்லொண்ணா சரீர வேதனையில் இருந்தார் என்பது தெளிவாகத் தெரிந்தது. அவர் கிசுகிசுக்கக்கூட முடியாதளவுக்கு மிகவும் மிகவும் பலவீனமாக இருந்தார்; இப்படியாக “இப்போது நான் கர்த்தரிடம் செல்ல வேண்டிய நேரம் வந்தாயிற்று” என்கிற சகோதரருடைய வார்த்தைகளை மாத்திரம் விருந்தோபுநரால் வேறுபடுத்தி அறிய முடிந்தது; பின்னர் அவரது சுவாசம் படிப்படியாக குறைந்து, ஆழ்ந்த அமைதியான நித்திரையிலிருப்பது போல, நமது பிரியமான சகோதரர் தனது பூமிக்குரிய ஓட்டத்தை முடித்தார். (ஸ்தோத்திரம்!)

இப்படியாக, யாருடைய வாழ்க்கை வரலாற்றில் நாம் போலந்து வேத மாணாக்கரின் வரலாற்றையே கொண்டிருக்கிறோமோ அன்னாரது வாழ்க்கை முடிவுக்கு வந்தது. எந்தளவுக்குக் கர்த்தருடைய சித்தத்தைப் புரிந்துகொண்டாரோ, அந்தளவுக்கு 38 வருடங்கள் அதை நிறைவேற்ற வெகுவாய்ப்பு பாடுபட்டார். சவிசேஷ யுகத்தின் கடைசி இறுதி நாட்களின் அறுவடை வேலைகளில் அவர் மாபெருமளவில் பயன்படுத்தப்பட்டிருந்தார்; நிறைய நண்பர்களுக்கு யுகங்களைப் பற்றிய அற்புதமான திட்டத்தை வெளிப்படுத்துவதற்கான வழிவகையாக அவர் இருந்திருந்தார். அவர் தனது உடன்படிக்கை நாளெல்லாம், ஏன்கடைசியாக தனது வீட்டை விட்டுப் புறப்பட்டு, மேற்கொண்ட கடைசிப் பிரயாணப்பணியில் இருந்தபோதும் கூட, அவர் தன்னுடைய வெளிச்சத்தைப் பிரகாசிக்கச் செய்ய கடும்பிரயாசம் மேற்கொண்டிருந்தார்; யாரால்தான் “நல்லது, உத்தமமும் உண்மையுமுள்ள ஊழியக்காரனே, உன்

எஜமானுடைய சந்தோஷத்திற்குள் பிரவேசி” எனும் வார்த்தைகளை அவருக்கு இப்போது மறுக்க முடியும்! நமது சகோதரர் “ஒளியுள்ள பரிசுத்தவான்களில்” ஒருவராக இருப்பார் என்கிற நம்பிக்கையில் நாங்கள் மகிழ்ச்சியடைகிறோம். இது ஊழியம் மற்றும் உபத்திரவத்தின் நெடுங்காலங்களின் ஊடே ஆத்துமாவை நிலைநிறுத்த முடிகிற ஒரு பாக்கியமான நம்பிக்கையாகும்!

இல்லினாயின் ஹார்வி நகரத்திலிருந்த அவரது இல்லத்தில் இறுதிச் சடங்குகள் நடைபெற்றன; அங்கு ஏராளமான நண்பர்கள் (சுமார் முந்நூறு பேர்) கூடியிருந்ததால், அருகிலிருந்த புல்வெளியில் ஒரு திறந்தவெளி அடக்க ஆராதனை ஏற்பாடு செய்யப்பட்டிருந்தது; அந்தக் கூட்டத்தில், போலந்து மொழியில் சகோதரர் தபாசின்ஸ்கி அவர்களும் (Bro. Tabaczynski) மற்றும் ஆங்கிலத்தில் சகோதரர் ஜோன்ஸ் (Br. Jones) அவர்களும் என இரண்டு சகோதரர்கள் உரையாற்றினார்கள். இனிமையாகயிருந்த வசந்த காலநிலை எங்களுக்கு அனுகூலமாகயிருந்தது; வீட்டில் ஆராதனைகள் முடிந்த பிறகு, நீண்ட ஊர்வலமானது கல்லறை நோக்கிச் சென்றது; அங்கு சகோதரர் ஒலெஸ்ஸின்ஸ்கி அவர்களின் சரீரம் ஓர் அழகான சிறுகுன்றின் மீது, கம்பீரமான மரங்களுக்கு இடையில் ஒரு கல்லறையில் அடக்கம் செய்யப்பட்டது. ஒரு பாடலைப் பாடி, ஒரு ஜெபத்தை ஏறெடுத்து விட்டு, ‘எங்களது பூமிக்குரிய யாத்திரையின் மீதமுள்ள நாட்களெல்லாம், எங்கள் சகோதரனுடைய உண்மைத்தன்மையின் முன்மாதிரி எங்கள் முன்பாக தொடர்ந்து இருக்க வேண்டும்’ என்கிற தீர்மானத்தில் ஓர் உறுதியுடன் அவரவர் தங்களுடைய வீடுகளுக்குத் திரும்பினோம்.

நம்மை நேசித்து, தம்முடைய சுயஇரத்தத்தினாலே நம்மை சம்பாதித்துக்கொண்டவருக்கு நாம் அனைவரும் உண்மையுள்ளவர்களாக இருப்போமாக. “நீ மரணபரியந்தம் உண்மையாயிரு, அப்பொழுது ஜீவகிரீடத்தை உனக்குத் தருவேன்.” (வெளி. 2:10)



நாம் அனைவரும் மேன்மேலும் கர்த்தருக்குள்
சந்தோஷமாயிருப்போமாக. “கர்த்தருடைய பரிசுத்தவான்களின்
மரணம் அவர் பார்வைக்கு அருமையானது.” (சங்கீதம் 116:15)
“கர்த்தருக்குள் மரிக்கிறவர்கள் இதுமுதல் பாக்கியவான்கள்.”
(வெளி. 14:13)

(ஆமென்!)



சகோ. ஆர். எச்.
ஓலெஸ்ஸின்ஸ்கி அவர்கள்
1857 - 1930



மே 29, 1916 - இல் டோலிடோ, ஓகையோவில் நடந்த போலந்து மாநாடு. சி.டி. ரசல் அவர்கள் முன்பக்கத்தில் அமர்ந்திருக்கிறார். | அவருக்குப் பின்னால் சகோ எச். ஓலெஸ்லிஸ்கி



சகோ. ஆர். எச்.
ஓலெஸ்ஸின்ஸ்கி
அவர்களின் நல்லடக்கம்



சகோதரி யநீனா ஃமிடஸ் அவர்கள்

1918-2008



இக்கட்டுரை வேத மாணாக்கர் இதழொன்றில்
வெளியிடப்பட்ட கட்டுரையாகும்

“Na Strazy / நா ஸ்ட்ராஸி”

மார்ச் – ஏப்ரல் 1995

போலந்து பாஷையிலிருந்து ஆங்கிலத்திற்கு
மொழிபெயர்க்கப்பட்டது
இப்போது தமிழில்...

**சகோதரி யநீனா ஃபிட்ஸ் அவர்களின் (Sr. Janina Fitz)
வாழ்க்கை சரிதை (1918 – 2008)**

“நான் எப்போதும் ஜெபித்தேன்”

“I Always Prayed”

“இது எழுதுவதற்குக் கிட்டத்தட்ட சாத்தியமற்றது அல்லது கற்பனை செய்வதற்கு மிகவும் கடினமானது” – தன்னுடைய வாழ்க்கை சரிதைக் குறித்து சகோதரி நீனா அவர்களின் (Sr.Nina) உதடுகளிலிருந்து உதிர்க்கப்பட்ட இந்த வார்த்தைகளைப் பலர் கேட்டிருக்கிறார்கள். அம்மையாருக்கு ஏற்பட்ட மிகப்பெரிய உபத்திரவ அனுபவங்கள் யாவும், பலமான விசுவாசம், நம்பிக்கை மற்றும் கர்த்தருக்கு ஊழியஞ்செய்வதில் சகோதரிக்கிருந்த அழியாத வைராக்கியம் ஆகியவற்றின் எடுத்துக்காட்டாக மாறின.

சகோதரி யநீனா (நீனா) ஃபிட்ஸ் அவர்கள் (Sr. Janina (Nina) Fitz) கிழக்குப் போலந்தில் வசித்துவந்த ஒரு ஜெர்மன் குடும்பத்தில் பிறந்தார்; அவருடைய மூதாதையர்கள் சுமார் 300 ஆண்டுகளுக்கு முன்பு, பூக் ஆற்றுக்கு (River Bug) அருகிலுள்ள ஷ்வியர்சே கிராமத்துக்கு (Swierże) அருகில் குடியேறியிருந்தனர். போருக்கு முன்பே போலந்தில் ஆரம்பிக்கப் பட்டிருந்த சுவிசேஷப் பணியின் காரணமாக, அவரது பெற்றோரான, சகோ. மற்றும் சகோதரி ரில் (Br. and Sr. Ryl) ஆகியோர், சத்தியத்தைப் பெற்றிருந்தார்கள். அந்தச் சுவிசேஷப் பணியைச் செய்தவர்கள்: சகோ. ஸ்தான் (Br. Stahn), சகோ. காஸ்ப்ஸ்கெளஸ்கி (Br. Kasprkowski), போலந்தைச் சேர்ந்த சகோ. வோய்லெளஸ்கி (Br. Wojlowski) மற்றும் அமெரிக்காவைச் சேர்ந்த சகோ. தபாசின்ஸ்கி (Br. Tabacznski) ஆகியோரே.



கூடுகையானது ஷ்வியர்சே கிராமத்தில் அமைந்திருந்தது. சகோ. மற்றும் சகோதரி ரில் – ஆகியோர், 1922 – இல், கர்த்தருடன்

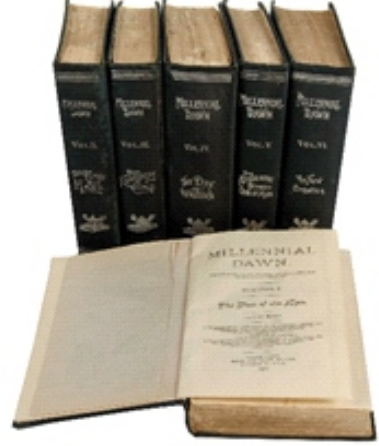
உடன்படிக்கை செய்துகொண்டனர். கூடுகை சகோ. மற்றும் சகோதரி ரில் - ஆகியோருடைய இல்லத்தில் கூடப்பட்டது. இது “ஷ்வியர்சே ஹோலெண்டர்ஸ்கி எக்ளீஷியா” (“Swierz Hollenderski Ecclesia”) என்று அறியப்பட்டது. 1925 - இல், சுமார் 60 அங்கத்தினர்களைக் கொண்ட கூடுகையில், சகோ. ரில் அவர்கள் ஒரு மூப்பராகத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டார். ஆவிக்குரிய ரீதியில் கூடுகையானது நன்றாக செயல்பட்டது. அவர்களுக்குத் தொடர்ந்து ஊழியம் செய்துவந்த சகோ. கும்யேளா, க்ருட்ஜியன் மற்றும் கிளாடிசெக் (Br. Gumieła, Grudzien and Gladysiek) ஆகியோரைச் சகோதரி நீனா அவர்களுக்கு நன்றாக நினைவிருக்கிறது.

1930 - ஆம் வருடத்துக்குப் பிறகு, சுயாதீன சகோதரர்களுக்கும் எபிபானியா கொள்கை உறுப்பினர்களுக்கும் இடையில், எக்ளீஷியா கூட்டங்கள் பிரிக்கப்பட்டன. நீனா அம்மையார் தனது பெற்றோரின் வீட்டிற்கு வருகைபுரிந்திருந்த பல விருந்தினர்களை நினைவு வைத்திருந்தார். போலந்தைச் சேர்ந்த சகோ.ஸ்தான் மற்றும் அமெரிக்காவைச் சேர்ந்த சகோ. தபாசின்ஸ்கி ஆகியோரின் வருகைகளையும் அம்மையார் நினைவில் வைத்திருந்தார்; அவர்கள் போலேசியாவிலிருந்து (Polesia) வருவார்கள் என்றும், இவர்கள் “அப்போஸ்தலர்களை” அதாவது சகோதரர்களைப் பார்த்தார்கள் என்றும் கூறினார். இந்த வார்த்தை ஏதோவொரு துணுக்குக்கதைப் (anecdote) போல தோன்றலாம், ஆனால் அதுதான் உண்மை; அதுமாத்திரமல்லாது சகோதரர்கள் எப்படி வாழ்ந்தார்கள் என்பதைப் பற்றிய ஒரு சிறிய யோசனைக்கூட அது உங்களுக்குத் தரக்கூடும். “அப்போஸ்டோலி” (Apostolowie) எனும் வார்த்தையானது “போஸ்டோலி” (“Postoly”) எனும் வார்த்தைக்கு ஒத்த வார்த்தையாகும்; மரப்பட்டையின் மேல் அடுக்கிலிருந்து செய்யப்பட்ட காலணிகளுக்கான வார்த்தையாகும்.

வீட்டில் சொற்பமான வசதிகளும், மிகவும் எளிமையான இம்மைக்குரிய போஜனமுமே இருந்தன. ஒரு பெரிய கிண்ணத்தில் (a large bowl) சூப் பரிமாறப்படும். இந்தக் கிண்ணத்திலிருந்துதான் ஒவ்வொருவரும் மாறி மாறி சாப்பிட்டுக்கொள்வார்கள். அந்த வீட்டிற்கு விஜயம்செய்திருந்த சகோதரர்கள், அங்கு

விருந்தோம்பல் மிகவும் நேர்மையானதாக இருந்ததென்றும், வேத வாக்கியங்களின் மீதான அவர்களின் அறிவும், சத்தியத்தின் மீதான அவர்களின் அன்பும் பின்பற்றத்தக்க முன்மாதிரியாக இருந்ததென்றும் குறிப்பிட்டனர்.

சகோ. நீனா அவர்கள் தன்னுடைய 17-ஆவது வயதில் அர்ப்பணிப்பு செய்துகொண்டார். அவரால் பள்ளிக்குச் செல்ல முடியவில்லை, ஆனால் அன்பிலும் ஒருமைப்பாட்டிலும் ஒரு கிறிஸ்தவ சூழலில் வளர்க்கப்பட்டார். அம்மையார் தானாகவே எழுதவும் படிக்கவும் கற்றுக்கொண்டார். வேதாகமம், சகோ. ரசல் அவர்களின் படைப்புகள், தொகுதிகள் மற்றும் பல்வேறு வேதாகம புத்தங்கள் போன்றவற்றை வாசிப்பதில் அம்மையார் அலாதிப்பிரியங்கொண்டிருந்தார்.



சகோ. நீனா அவர்கள், அப்போது தன் வாழ்க்கையில் நடந்த ஒரு தருணத்தை நினைவுகூர்ந்தார்; என்னவெனில், சத்தியத்தில் இல்லாத ஒருவரது திருமணக் கோரிக்கையை அவர் எதிர்கொள்ள வேண்டியிருந்திருக்கிறது. முடிவெடுக்க அம்மையாருக்கு உதவ யாரும் அப்போது இல்லாத காரணத்தால், ஒருவேளை இந்த நபர் இறுதியில் ஆர்வம் ஏற்பட்டு, கர்த்தருக்குத் தனது வாழ்க்கையை அர்ப்பணிக்கக்கூடுமென்று எண்ணி, அவர் அந்த மனிதரை மணந்தார். பல வருடங்கள் கழித்தே தான் தவறுசெய்து-விட்டோமென்பதை உணர்ந்தார். வாழ்க்கையின் இந்தக் கட்டத்திலிருந்து அவருடைய விசுவாசத்தைத் தொடர்ந்து நிலைநிறுத்துவதற்கான போராட்டம் தொடங்கியது.

(இரண்டாம் உலகப்) போரின் தொடக்கத்தில், அம்மையாருக்கான கடினமான சோதனைகளும் தொடங்கின. 1939 – ஆம் வருஷத்தில், பூக் ஆற்றுக்கு அப்பால் அமைந்திருந்த போலந்து பிரதேசங்கள் ருஷ்யர்களால் கைப்பற்றப்பட்டன.

ஏறக்குறைய ஒரு வருடத்திற்குப் பிறகு, ஹிட்லரின் இராணுவம், பாதி எக்ளிஷியாவை, அதாவது, சுமார் முப்பது பேரை ஜெர்மனிக்குக் கொண்டு சென்றது. துரதிர்ஷ்டவசமாக, சபையைச்



சேர்ந்த மற்ற 15 அங்கத்தினர்கள், 1942 - இல், உக்ரேனிய கும்பலால் நிகழ்த்தப்பட்ட ஒரு கொடுமான கொலைக்குப் பலியாகினர்; அக்கும்பல் தப்பிக்க முயன்றும் முடியாதுபோன அனைவரையும் கொன்று விட்டது. அவர்கள் கிட்டத்தட்ட சகோதரர்களின் விவிலிய புத்தகங்கள் உட்பட அனைத்தையும் எரித்தனர். சகோதரி நீனா அவர்களின் குடும்பமோ தப்பித்தது.

இது, தம்மைநோக்கி உண்மையாய் ஜெபம்செய்பவர்களின் ஜெபங்களை தேவன் கவனித்துக் கேட்கிறார் என்பதற்கு ஒரு சான்றாகவே அம்மையாருக்கு இருந்தது. போரின்போது, யூதர்களைக் குறிவைத்து மிருகத்தனமான அட்டுழியங்கள் மற்றும் அராஜகங்கள் ஜெர்மானியர்களால் அடிக்கடி நிகழ்த்தப்பட்டன; இதனைச் சகோதரி நீனா ஃபிட்ஸ் அவர்களும் நேரில் கண்டிருக்கிறார்; தேவனால் தெரிந்தெடுக்கப்பட்ட ஜனங்களுக்கு (யூதர்கள்) ஏற்பட்ட துயரங்களின் சோகமான படம் அம்மையாருடைய மனதில் ஆழமான தாக்கத்தை ஏற்படுத்தியது.

1943 - ஆம் வருஷத்தில், நீனா அவர்களின் தகப்பனார் ஜெர்மனிக்குக் குடிபெயர்ந்ததால், குடும்பத்திலிருந்த மற்றவர்களும் அவரைப் பின்தொடர்ந்தனர். அவர்கள் எல்பாவிலிருந்து (Elba) 30 கி. மீ. தொலைவில் கிழக்கு ஜெர்மனியில் உள்ள ராடென்ஹோஃப் (Ratenhof) எனும் இடத்தில் சுமார் ஒரு வருஷம் வாழ்ந்தனர். 1945 - ஆம் வருஷத்தில், ருஷ்யர்கள் அந்தப் பகுதியைக் கைப்பற்றினர். போலந்தில் குடியேறிய ஜெர்மானிய குடும்பங்கள் பூக் ஆற்றுக்கு அப்பாலிருந்த தங்களுடைய

இடத்திற்கே திரும்பிச் செல்லுமாறு வலியுறுத்தப்பட்டது. ஜெர்மனியில் தங்கியிருப்பதைக்காட்டிலும் திரும்பிச் செல்வதே சிறந்த யோசனையாக இருந்தது. இருப்பினும், சகோதரி நீனா ஃபிட்ஸ் அவர்கள் அங்கேயே தங்கியிருந்தாரெனில், அது அவருக்கு நலமாக இருந்திருக்கும். ஆனால், கர்த்தரோ காரியங்களை வேறுவிதமாக ஏற்பாடு செய்திருந்தார். சகோதரி நீனா அவர்கள் எப்பொழுதும் பிதாவாகிய தேவனுடைய மேற்பார்வையான பராமரிப்பின்மீது நம்பிக்கை வைத்திருந்தார், மேலும் அவர் எதை அனுமதித்தாலும், அது தன்னுடைய ஆவிக்குரிய நலனுக்குத் தேவையானதாக இருக்குமென்று நம்பினார். உக்ரைனுக்குச் செல்ல முடிவு செய்யப்பட்டது. அங்குதான், ஒன்றுக்கும் மேற்பட்டோர் தங்களுடைய உடல் நலம், நம்பிக்கை மற்றும் விசுவாசத்தை இழந்து, இறுதியில் தங்களுடைய வாழ்க்கையை இழந்த பயங்கரக்கனவு போன்ற அனுபவங்கள் ஆரம்பமாயின. ஆயினும் கூட, சகோதரி நீனா ஃபிட்ஸ் அவர்கள் தப்பிப்பிழைத்தார், அவருடைய விசுவாசம் நொறுக்கப்படவில்லை, மாறாக, நிலைநிறுத்த செய்யும் கிருபைக்காக அதிக ஜெபம்செய்ததன்மூலம், கர்த்தருடைய பேருதவியால் அவரால் சகலத்தையும் சகித்துக்கொள்ள முடிந்தது.

ருஷ்யர்களோ இவர்களுக்கென்று நிலம், ஒரு வீடு, அமைதியான சூழ்நிலைகள் மற்றும் பணம் ஆகியவற்றையெல்லாம் ஏற்பாடுபண்ணித் தருகிறோமென்று உறுதியளித்து, அவர்களைப் பாரவண்டியின் (truck) மூலமும், பின்னர் இரயிலின் மூலமும், பூக் ஆற்றின் எல்லையிலிருந்து, போக்கும் வரத்துமாய்க் கூட்டிச்சென்றனர். ஆனால், நடந்தது என்னவெனில், அவர்கள் படுமோசமாக ஏமாற்றப்பட்டு,

(கடுங்குளிரான சைபீரியாவில் கடுமையான வறுமையில் வாழும்படிக்குத் தள்ளப்பட்டனர்.



சைபீரியாவுக்கு அப்போதுதான் இரயிலில் வந்து இறங்கியிருக்கிறார்கள், ஆனால் கொஞ்ச நேரத்திற்குள்ளாகவே அந்தக் குடும்பங்களை ஈவுஇரக்கமின்றி பிரித்திருக்கின்றனர். புருஷர்கள் பயங்கரமான ஒரு சிறைக்குக் கொண்டுபோகப்பட்டனர்; ஸ்திரீகளும் குழந்தைகளுமோவேனில் தனியாக விடப்பட்டனர். அம்மையாரின் தகப்பனாருக்கும் கணவருக்கும் ஐந்து ஆண்டுகள் கடுங்காவல் விதிக்கப்பட்டது.

அம்மையாரும் அவரது ஒன்பது மாத குமாரத்தியும், ஆறு மாதங்கள், பயங்கரமான சிறையிலிருக்க நேரிட்டது. அநேகமாக, இவை அம்மையாருடைய வாழ்க்கையின் மிகவும் மோசமான மாதங்களாக இருந்தன. ஒன்றரை வருஷங்களுக்குப் பிறகு, பிரிந்த குடும்பங்கள்



(அம்மையாரின் தகப்பனார் மற்றும் கணவர்) அவர்கள் உயிருடன் இருப்பதையும், எங்கே இருக்கிறார்கள் என்பதையும் அறிந்தனர்.

சகோதரி நீனா அவர்களும், அவரது தாயாரும், மற்றும் குழந்தைகளும் சிறையிலிருந்து, சைபீரியாவின் நௌவாய்-சிபிரிஸ்கா (Nowosybirsk) நகரத்துக்கு அருகே உள்ள இஸ்கிடிம் (Iskitim) எனும் இடத்துக்கு இரயிலில் சென்றனர். உயிர்வாழ்வதற்கும், கொடுமான யதார்த்தத்தை எதிர்த்துப் போராடுவதற்கான அவர்களின் மனத்திட்பமும், உறுதியான விசுவாசமும் இல்லாதுபோயிருப்பின், அவர்கள் மேற்கொண்ட அந்தப் பிரயாணத்தில் அவர்களால் தாக்குப்பிடித்திருக்க முடியாது. சகோதரி ஃபிட்ஸ் அவர்கள் தனது ஆடைகளில் சிலவற்றை ஒரு சிப்பாயிடம் கொஞ்சம் அரிசி மற்றும் சில ஆப்பிள்களுக்கு விற்றுவிட்டார்; இந்த உணவு எவ்வளவு காலத்துக்குப் பத்தும் என்பதை அவர் அப்போது உணரவில்லை.

ஒரு சிறிய குடிசையில், பூஜ்யத்துக்கும் கீழாக, - ஐம்பது டிகிரி (- 50°) கடுங்குளிரில், பனி, காற்று, இருள், பசி போன்ற சூழ்நிலைகளின் மத்தியில், ஒன்றல்ல இரண்டல்ல, சுமார் இருபது அதிப்பயங்கரமான வருஷங்களை அம்மையார் கழிக்க வேண்டியிருந்தது. குளிரும் கொடூரமுமான நிலவறையைச் சுற்றியிருந்த மரங்களெல்லாம் வெட்டப்பட்டுள்ளது - வீடு முழுவதும் பனி நிரம்பிக்கிடக்கிறது - குழந்தைகள் தரையில் தோண்டப்பட்ட ஒரு குழியில்தான் தூங்க வேண்டும் -

விளக்கப்படம் - 50°

மங்கியெரிகின்ற ஒரு விளக்கு மாத்திரமே இருக்கும் - இப்படிப்பட்ட சூழ்நிலையை ஒருவரால் எவ்வாறு சமாளிக்க முடியும்? அதுமாத்திரமல்ல, 6 கிலோ சோயா பீன்ஸ், 4 வாளி உருளைக்கிழங்கு மற்றும் ரொட்டி ஆகியவற்றுக்கான குடும்ப மாதாந்திர உணவுச்செலவு 100 ரூபிள் (ரஷ்யாவின் பணம்) ஆகும், ஆனால் மாத வருவாயோ சுமார் 150 ரூபிள் மாத்திரமே - இப்படிப்பட்ட சூழ்நிலையில் பசியை ஒருவரால் எவ்வாறு சமாளிக்க முடியும்? அந்த ஏழைக் குழந்தைகள் கடும்பனியால் சூழப்பட்டு, குளிரான குடிசையில் இருக்க, அவரது தாயாரோ, மிகவும் ஏழ்மையான சூழ்நிலையானாலும் பரவாயில்லை, தன் குடும்பம் உயிருடன் இருக்க வேண்டுமே என்பதற்காக மனித ஆற்றலுக்கு அப்பாற்பட்ட கடினமுயற்சியுடன் உழைத்து வாழ்க்கையை நடத்த வேண்டியிருந்தது! பிரியமான சகோதர சகோதரிகளே, இதனை தங்களால் கற்பனை செய்துபார்க்க முடிகிறதா?!

ஐந்து நெடிய வருடங்களாக சகோதரி நீனா அவர்கள், ஒரு நாளைக்கு மூன்று முறையென இருபது மாடுகளை மேய்ப்பதில் மிகவும் கடினமாக உழைத்தார்; இடைப்பட்ட நேரங்களில், பனியினால் தோலுறைவு ஏற்பட்டு புண்ணாகிப்போயிருந்த (frost - bitten) கைகளுடன் விலங்குகளுக்குத் தங்குமிடங்களையும் அவர் கட்ட வேண்டியிருந்தது. சகோதரி நீனா அவர்கள் விடாமுயற்சியோடும் நேர்மையோடும் உழைத்து, எப்பொழுதும் தேவனைப் பிரியப்படுத்த விரும்பி, ஞானத்திற்காகவும் தாழ்மையான இருதயத்திற்காகவும் ஊக்கமாக ஜெபிப்பவர். அதிகாரத்தில்



இருந்தவர்கள் சகோதரி நீனா அவர்களின் வேலையில் அவர் நேர்மையாக இருந்ததற்காகப் பாராட்டி, மேலும் பணம் தருவதாக உறுதியளித்தனர்; ஆனால், அவர்கள் தரமாட்டார்களென்று அம்மையாருக்குத் தெரிந்திருந்தது; அம்மையார் அந்த ஜனத்திடமிருந்து பாராட்டுக்களை எதிர்பார்க்கவில்லை, மாறாக, எப்போதும் ஞானத்திற்காகவும், தாழ்மையான இருதயத்திற்காகவுமே ஜெபித்தார்.

குளிர், பசி மற்றும் கடின உழைப்புக்கு மத்தியில், சகோதரி நீனா அவர்களுக்கு தனிப்பட்ட ஜெபமே சந்தோஷத்தைத் தந்தது, மேலும் இரகசியமான வேதவாசிப்பு - அவரது ஆவிக்குரிய பலத்திற்கான ஓர் ஆதாரமாக இருந்தது. சைபீரியாவில், ஆவிக்குரிய

மற்றும் மத ஜீவியம் என்பதெல்லாம் இருக்கவில்லை; அது கண்டிப்பாக தடை செய்யப்பட்டு தண்டிக்கப்பட்டது. வேதாகம புஸ்தகங்களை வைத்திருந்தாலும், வாசித்தாலும், பாடல்களைப் பாடினாலும், மதக் கூட்டங்களின் மிகச்சிறிய தடயம் தெரிந்தாலும், எந்தவொரு கடிதப் பரிமாற்றம் நடந்தாலும் மற்றும்

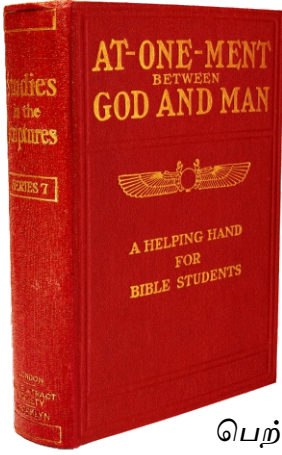


போலந்து பாஷையைப் பயன்படுத்தினாலும், புத்தம்புதிய சிறைத்தண்டனையுடன் கடுமையாகத் தண்டிக்கப்பட்டனர். ஆயினும் கூட, சகோதரி ஃபிட்ஸ் அவர்கள் ஒரு வேதாகமத்தையும், பாடல் புத்தகமொன்றையும் மறைத்து வைத்திருந்தார்; மேலும் பலத்திற்காகவும், தூக்கிவிடுதலுக்காகவும் அடிக்கடி ஜெபித்து வந்த அம்மையாரின் ஜெபம் கர்த்தரால் கேட்கப்பட்டது. (தேவனுக்கு ஸ்தோத்திரம்!)

ஐந்து ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு, சகோதரி நீனா அவர்களின் தகப்பனாரும் கணவரும் சிறையிலிருந்து விடுவிக்கப்பட்டனர்; இது அவருக்கு கர்த்தருடைய மேற்பார்வையின் சான்றாக இருந்தது. அவர்கள் ஒன்றாக இருந்தாலும், அவர்களின் சூழ்நிலைகள் எதுவும் சிறப்பாக இல்லை. சுண்ணாம்புக் கல்லை நிலத்தடியிலிருந்து தோண்டி எடுக்கும் குவாரிகளில் வேலைசெய்வதைக்காட்டிலும் அல்லது எரியும் சுண்ணாம்புகளை ஏற்றி இறக்குவதில் மனித ஆற்றலுக்கு அப்பாற்பட்ட முயற்சியை ஏற்றெடுப்பதைக்காட்டிலும் கடின உழைப்புடன் கூட்டுப் பண்ணையில் வேலை செய்வது எளிதானதா? அல்லது வண்டிகளில் சுமையேற்றி 25 மீட்டர் அடுப்புகளில் கற்களை இடுவதுதான் எளிதானதா? இது ஒரு ஸ்திரீக்கான வேலை இல்லையே. அந்தச் சுண்ணாம்புக் கல் சகோதரி நீனா அவர்களுக்குச்

சரீரம் முழுவதும் சொறியை ஏற்படுத்தியது, கண்கள் குருதிச் சிவப்பானது; அம்மையாருக்கு அது மிகுந்த குமட்டலை ஏற்படுத்தியது. அவர்கள் கொஞ்சம்கூட இடைவெளி இல்லாமல் வேலை செய்ய வேண்டியிருந்தது; ஏனெனில், தங்கள் பங்கைச் (quota) சரியாக முடிக்க முடியாது போகும்பட்சத்தில், அவர்கள் கடுமையாக தண்டிக்கப்பட்டனர்.





பல ஆண்டுக்கால, அந்தகார மேகங்களும், நம்பிக்கையற்ற அடிமைத்தனமும் இருந்தபோதிலும், சுதந்திரத்தின் மங்கலான கண நேரக் காட்சிகளும் இருக்கவே செய்தன. சகோதரி நீனா அவர்களுக்கு அவரது குடும்பத்திலிருந்து ஐந்தாவது தொகுதியின் நகல் அஞ்சல் மூலமாக ஓர் ஆசீர்வாதமாக வந்தது; அதனை அம்மையார் தனது தாய்தந்தையரின் ஆவிக்குரிய ஆதரவின்பேரில் வைராக்கியத்துடன் பத்திரமாக வைத்துக் கொண்டார். சகோதரி நீனா அவர்களும், அவரது பெற்றோரும் நினைவுகூருதலை மிகவும் இரகசியமாக நடத்த திட்டமிட்டனர், ஏனெனில், அவர்கள் உளவு தெரிவிப்பவர்களால் சூழப்பட்டிருந்தனர். இந்தத் திட்டத்தைப் பற்றி சின்னஞ்சிறிய தகவல்கூட வெளியே கசிந்தாலும், அது கடுமையான தண்டனைக்கும், சுட்டுக்கொல்லப்படுவதற்கும் ஏதுவுண்டாக்கியிருக்கும். ஜெர்மானியர்கள், போலந்துக்காரர்கள், ருஷ்யர்கள் மற்றும் யூதர்கள் ஆகியோர் ட்ரொய்கா (Trojka) அல்லது கம்யூனிஸ்டுகளால் கொல்லப்பட்டனர். இத்தகைய கொடுமான மரணத்தண்டனைகளைச் சைபீரியாவில் பல ஆண்டுகள் வாழ்ந்த ஒரு சகோதரி நேரிலேயே பார்த்திருந்தார்.

தேவன் அல்லது சத்தியத்தின் மீதான தனது விசுவாசத்தை அறிக்கைசெய்தால் மரணம் நிச்சயம் என்பதாகச் சூழல் இருந்தபோதிலும், சைபீரியாவில் குற்றவாளியாக இருந்த இருபது வருட வாழ்க்கையின் ஊடே, சகோதரி நீனா அவர்கள் தேவன் மீதிருந்த விசுவாசத்தை, தேவனுடைய பராமரிப்பின் மீதிருந்த நம்பிக்கையை இழக்கவோ அல்லது தன்னுடைய பிரதிஷ்டையின் பொருத்தனையைப் புறக்கணிக்கவோ இல்லை. பத்து நெடிய வருடங்களாவும், அனுமதியில்லாமல் தன் கிராமத்தை விட்டு வெளியேறக் கூடாது என்கிற கடுமையான விதிகளை அவர் கடைப்பிடிக்க வேண்டியிருந்தது. பல சமயங்களில் அவரால் இரண்டு மூன்று மணி நேரம் மாத்திரமே தூங்க முடிந்தது, ஏனெனில், அவர் கடுமையான குளிரில் உணவு இல்லாமல், மனித சக்திக்கு அப்பாற்பட்டு வேலை செய்ய வேண்டியிருந்தது;

இருப்பினும் அம்மையார் தன்னுடைய நம்பிக்கையை இழக்காமல் உயிர்பிழைத்தார். பின்னர், கிர்கிசேக்குப் [கிர்கிஸ்தானின் ருஷ்ய குடியரசு / கிர்கிஸ்] பயணம்செய்தது, அடிமைத்தனத்திலிருந்து உண்மையான விடுதலை அடையச்செய்யவோ, வாழ்க்கை நிலைமைகளை மேம்படுத்தவோ இல்லை; இருப்பினும், அது நிச்சயமாக சகோதரி நீனா அவர்களின் வாழ்க்கையில் ஒரு பெரிய மாற்றமாகத்தான் இருந்தது.

சகோதரி நீனா அவர்கள் சைபீரியாவில் தனக்கிருந்த பயங்கரமான வாழ்க்கையைக் குறித்துக் கவலைப்படுவதை விட்டுவிட்டு, முன்னோக்கிச் செல்ல ஏதுவான ஒரு நகர்வாக அது இருந்தது; என்றாலும், அந்த அனுபவங்கள் ஒருபோதும் அம்மையாரின் மனதை விட்டு நீங்கினதில்லை. இப்படிப்பட்ட மனிதர்களை ஒடுக்கும்முறை மற்றும் அழிக்கும் செயல்பாடு ஆகியவை, அதிலிருந்து தப்பித்தவர்களின் மனதில் எப்போதுமே நீங்கா நினைவாக இருந்துகொண்டே இருக்கும். மிக மோசமானது அவர்களுக்குப் பின்னாலேயே இருக்கும்; ஆனாலும் தேவன் தம்மை, உச்ச உயரளவில், உறுதியாக நம்பியவர்களைக் கைவிடவில்லை.



பதிவில், நாம் இப்போது அப்படியே 1968 - ஆம் வருஷத்துக்கு வருகிறோம். சகோதரி நீனா அவர்கள் கிர்கிசேயின் [கிர்கிஸ்தான்] தலைநகருக்கு அருகிலுள்ள ஃப்ரன்ஸ் (Frunze) என்ற

சிறிய நகரத்தில் வசித்து வந்தார். அம்மையார் இருபத்தைந்து ஆண்டுகளாக சகோதரர்களை விட்டு விலகி இருந்தார். இன்னும் கம்யூனிச ஆட்சியின் கீழ் இருந்தபடியால், அவர் தன்னை மதரீதியாக அடையாளம் காட்டிக்கொள்ளவோ அல்லது ஒரு கூட்டத்தில் பிடிபடாமலிருக்கவோ



மிகவும் கவனமாக இருக்க வேண்டியிருந்தது; ஏனெனில், ஒரு சிறிய குற்றத்திற்காகப் பிடிபட்டால்கூட அதிக அபராதத்தொகை செலுத்த வேண்டியிருந்தது. இருந்தபோதிலும், ஐந்தாம் தொகுதியைத் தியானிக்க சகோ. ஃபிட்ஸ் அவர்கள் தனது தாயாரைச் சந்தித்தார்.

பல ஆண்டுகளாக, கடுமையான கட்டுப்பாடுகளைத் தாண்டி, யெகோவா சாட்சிகளுடன் கூடிவந்தார். ஐக்கியத்துக்கான வலுவான ஏக்கங்களின் காரணமாகவே அம்மையார் வேறுவழியின்றி அவர்களுடன் கூடினார்; ஆனாலும், யெகோவா சாட்சிகளுடைய போதனைகளை, குறிப்பாக, கிறிஸ்துவின் பிரசன்னத்தின் தேதி மற்றும் நமது கர்த்தருடைய மரணத்தின் நினைவுகூருதல் நாள் பற்றிய அவர்களுடைய போதனைகளை அம்மையாரால் ஒருபோதும் ஏற்றுக்கொள்ள முடியவில்லை. சகோதரி நீனா அவர்கள் அந்த ஆசரிப்பைப் புறக்கணிக்கவில்லை, மாறாக, பவுர்ணமியன்று ஆசரித்தார்; இதனால் அவர் தனியே அப்பத்தையும் திராட்சரத்தையும் புசிக்க வேண்டியிருந்தது.

அநேக வருடங்கள், அம்மையாருக்குச் சத்தியக் கூட்டங்களும், சகோதரர்களுடனான ஐக்கியமும் இல்லாது-போயிருந்தாலும், சகோதரி நீனா அவர்களுடைய விசுவாசம் பலவீனமடையவில்லை; இருப்பினும் அவர் தனது சொந்த பலத்தை நம்பியிருந்த சமயங்களில், சாட்சிகளின் உறுப்பினர்களுடன் சத்தியத்தைப் பற்றி விவாதிக்க முடியவில்லை என்பதையும் ஒப்புக்கொண்டார். கர்த்தர் சகோதரி நீனா அவர்களை ஆசீர்வதித்து, ஜனங்கள் மத்தியில் சாட்சிகொடுக்க அவருக்கு உதவினார். யெகோவா சாட்சிகளுடன் ஆவிக்குரிய அந்நியோந்நியத்தை அம்மையார் உணரவில்லை என்றாலும், அவர்களின் பணி, வைராக்கியம், தைரியம் மற்றும் தண்டனைகள், துன்புறுத்தல்கள், கைதுகள் போன்றவற்றைச் சகித்துக்கொள்ளும் விடாமுயற்சி, அத்துடன் அன்றாட வாழ்வில் அம்மையாருக்கு அவர்கள் அளித்துவந்த உதவி ஆகியவற்றை அவர் மிகவும் ஆழமாகப் பாராட்டினார்/ மதித்துணர்ந்தார்.

அவர்கள் சைபீரியாவை விட்டு வெளியேறிய ஒரு வருடத்திற்குப் பின், சகோதரி நீனா அவர்களுடைய கணவர் மரித்தப்பிறகு, அவர் தனியே வீட்டையும், ஒரு பெரிய

பண்ணைத் தோட்டத்தையும் கவனித்துக் கொள்ள வேண்டியிருந்தது. மிகவும்

ஆபத்தான மற்றும் களைப்புறச் செய்யும்

இரவுநேர காவலாளியாக வேலை செய்துகொண்டே, அம்மையார் தனியாக குழந்தைகளை

வளர்த்தார்கள். பரமபிதாவின்

ஆதரவுடன், தனது மிகுந்த கடின உழைப்பு மற்றும் உறுதியான

மனப்பான்மையின் காரணமாக, தன்னுடைய குழந்தைகள்

அதிகப்படியான பசி, குளிர் மற்றும் அவதி ஆகியவற்றை

அனுபவிக்காமல் இருக்கவும், அவர்கள் கல்விக் கற்கவும்



தேவையான அனைத்தையும் சகோதரி ஃபிட்ஸ் அவர்களால் வழங்க முடிந்தது. யெகோவா சாட்சிகளின் மூப்பர், சகோ. டெனிஸ் அவர்கள், சகோதரி நீனா அவர்களுக்கு மிகவும் உதவியிருந்தார். பதிலுக்கு அவர் தனது உழைப்பின் பலனை தனது நண்பர்கள் மற்றும் அண்டை வீட்டாருடன் பகிர்ந்து கொண்டார்.

பல ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு, சகோதரி ஃபிட்ஸ் அவர்களால் தனது குடும்பத்தினருடன் தொடர்பை ஏற்படுத்திக் கொள்ளவும், போலந்திலிருந்து சந்திக்க வந்தவர்களைப் பார்க்கவும் முடிந்தது; தன்னிடம் இல்லாத தொகுதிகள், பிற சத்திய புத்தகங்கள் மற்றும் இதழ்களைப் பெற்றுக்கொள்ளவும் முடிந்தது. இந்தச் சகோதரர்கள், அம்மையாருக்கு “நா ஸ்ட்ராஸி” எனும் இதழையும் பிற சத்திய புத்தகங்களையும் வழக்கமாக அனுப்பினார்கள். அம்மையார் எப்போதுமே வாசிப்பதில் மிகவும் முனைப்புடன் இருப்பார்; இப்படியாக, அவர் வேதாகமத்தை அறிகிற அறிவில்

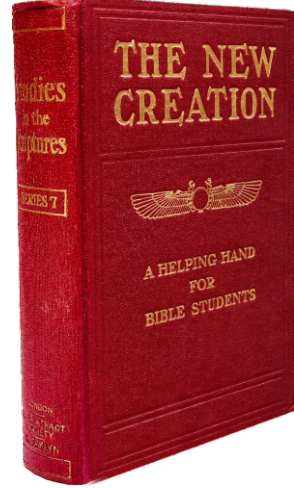
வளர்ந்தார், எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக, தனக்கு ஏற்பட்ட மாபெரும் சோதனைகள் மற்றும் அனுபவங்களின் ஊடே உயிர்வாழ உதவிய ஆவியின் பலத்திலும் வளர்ந்தார். “நான் எப்போதும் ஜெபிப்பேன் – பிதாவாகிய தேவனும் எனக்குச் செவிசாய்த்தார்” என்று சகோதரி ஃபிட்ஸ் அவர்கள் கூறினார்.



கொர்பச்சோவ் சீர்திருத்தங்களின் போது (Gorbachev reforms), சகோதரி ஃபிட்ஸ் அவர்கள் கிரக்சேயில், ஏழ்மையில், உளவு தெரிவிப்பவர்களின் அச்சம் நிறைந்த சூழலில் வாழ்ந்தார். வேதாகமத்தை வாசிப்பதற்கான தடை நீக்கப்பட்டாலும், ஆராதனைக்காக ஒன்றுகூடுவது தடைசெய்யப்பட்டிருந்தது; அப்படிப்பட்ட சூழலில் யெகோவா சாட்சிகளுடனான கூட்டங்களில் சகோதரி நீனா அவர்கள் கலந்துகொண்டதால், அவர் அதிக அனுபவங்களையும் வாங்கியிருந்தார்.

அவர்கள் வேதவாக்கியங்களுடன் சந்திக்கிறார்கள் என்பதை உளவு தெரிவிப்பவர்களின் தலைவன் கண்டுபிடிக்கக்கூடாது என்பதற்காய், அவனிடம் சிக்காமல் இருக்க, ஒன்றுக்கும் மேற்பட்ட முறை அவர்கள் பின்வாசல் வழியாகத் தப்பியோட வேண்டியிருந்தது. வேலைக்கான மாதச் சம்பளத்தைக்காட்டிலும் சட்டவிரோதமாக ஒன்றுகூடும் கூடுகைக்கு விதிக்கப்பட்ட அபராதங்கள் பெரும்பாலும் அதிகமாகவே இருந்தன. இருப்பினும், அந்தச் சகோதரர்கள் எவ்வளவு வைராக்கியத்துடன் சுவிசேஷத்தைப் பிரசங்கித்தனர் என்பதற்காய்ச் சகோதரி நீனா அவர்கள் தன்னுடைய பாராட்டினைத் தெரிவித்தார். அவர்களுடைய பிள்ளைகள்கூட சிறு புத்தகங்களை விநியோகிப்பார்கள்; மேலும் தாங்கள் ஞாயிற்றுக்கிழமையைப் புனிதமானதென்று ஆசரித்தாலும், (அதற்குக் காரணமான) இயேசுவின் நாமத்தைக்கூட அறியாதிருந்த ஜனங்களிடம், சகோதரி நீனா அவர்களே தேவனுடைய வார்த்தைகளுக்குச் சாட்சிப்பகர்ந்திருக்கிறார்.

கொர்ப்ச்சோவ் எனும் முன்னாள் சோவியத் ஒன்றியத்தின் ருஷ்ய அரசியந்தலைவர் பேச்சு மற்றும் மத சுதந்திரத்தை அறிமுகப்படுத்தியபோது, யெகோவா சாட்சிகள் பல மாநாடுகளை ஏற்பாடு செய்யத் தொடங்கினார்கள்; மேலும் ஒன்பது- பத்து வயது குழந்தைகளுக்கூட தண்ணீர் முழுக்குகினை எடுக்க ஊக்குவிக்கப் பட்டனர். இதனால், சகோதரி நீனா அவர்கள், ஆறாம் தொகுதியில் இருக்கும் ஞானஸ்நானம், குறிப்பாக வயதுகுறைந்த குழந்தைகளின் ஞானஸ்நானம் குறித்த போதனைகளுடன், கிறிஸ்துவின் மரணத்திற்குள்ளான ஞானஸ்நானத்தை எடுப்பதனுடைய மெய்யான அர்த்தம் என்ன என்பதைக் குறித்த அவர்களின் புரிதலின்மை குறித்து யெகோவா சாட்சிகளை எதிர்த்தார். சகோதரி நீனா அவர்கள், தேவனுடைய இரக்கத்தைப் பற்றி, தனக்குத் தெரிந்தவர்களிடமும், அண்டை வீட்டாரிடமும் சொல்லத் தயங்கினதில்லை – ஒருவர் தன்னுடைய குணலட்சணத்தை மேம்படுத்தி, அன்பை வளர்ப்பது, பலனைத் தருகிறது என்பதன் முக்கியத்துவம். உண்மையில், சகோதரி நீனா அவர்களுக்குக் குணலட்சண வளர்ச்சியை உணர்ந்துகொள்வதும், மாம்சத்தின் பலவீனங்களை மேற்கொண்டு, அதற்குப் பதிலாக, அன்பு, இரக்கம் மற்றும் நீதி ஆகிய நற்பண்புகளை வளர்த்துக் கொள்வதும் மிகவும் முக்கியமாக இருந்தன.



சோவியத் ஒன்றியத்தில் கொர்ப்ச்சோவ் அறிமுகப்படுத்திய பல்வேறு சுதந்திரங்களுடன், பிரச்சினைகள் மற்றும் அனுபவங்களின் மற்றொரு அடையும் எழுந்தது. சகோதரி ஃபிட்ஸ் அவர்கள், தயங்காமல், கிர்கிசேயில் நடந்தேறிய சம்பவங்களை “அராஜகம்” என்றே குறிப்பிட்டார்; அதைக்கண்ணோக்கும் ஒருவரால் கம்யூனிச அரசாங்கம் “மிருகத்தனமானது” என்று சரியாக

விவரித்திட முடியும். முன்பு அவர் சைபீரியாவிலிருந்த அந்த இருபது ஆண்டுகளில், அவர் ஒன்றுக்கும் மேற்பட்ட முறை வலியையும் துன்பத்தையும் அனுபவித்திருந்தார்; மேலும், ருஷ்ய அரசாங்கத்தின் வீரர்கள் மற்றும் தலைவர்களால் இழைக்கப்பட்ட அநீதி மற்றும் தவறான செயல்களையும் கண்டிருந்தார். இப்போது இங்கே கிரகிசேயில், மீண்டும் ஒருமுறை, சட்டமில்லா ஒழுங்கற்றநிலை மற்றும் அராஜக பயங்கரவாத செயல்களைப் பார்க்க வேண்டியிருந்தது.

தேசியவாதிகளினால், கவலை, திருட்டு, கொலை போன்றவற்றின் பேரலைகளைப் பின்தொடர்ந்து வேலையின்மை, பணவீக்கம் போன்றவையும் ஏற்பட ஆரம்பித்தன. கிரகிசே முஸ்லிம்கள் ருஷ்யர்களை வெளியேற்ற வேண்டுமெனக் கோரத் தொடங்கினர், மேலும் ருஷ்ய மொழியினைப் பயன்படுத்துவதைச் சிறிதுகாலம் தடை-செய்திருந்தனர். மிக மோசமான காலக்கட்டங்களில் ஒன்றின்போது, கடுமையிலும் கடுமையான ஒரு குளிர்காலம் இருந்தது, எரிபொருளுமில்லை பணமுமில்லை, பள்ளிகள் மூடப்பட்டன, தண்ணீருக்கும் உணவுக்கும் பற்றாக்குறை ஏற்பட்டது, ஒரு ரொட்டிக்குக்கூட நீண்ட வரிசையில் காத்திருக்க வேண்டியிருந்தது; மிகவும் மோசமானதொரு காலகட்டம் அது. தாக்கப்படுவோமோ, கற்பழிக்கப்படுவோமோ, கொள்ளையடிக்கப்-படுவோமோ என்கிற அச்சத்தில் அவர்கள் வாழ்ந்தார்கள். உள்நூர்வாசிகள் மற்றும் உஸ்பெகிஸ்தானின் மலைகளிலிருந்து வந்த கும்பல் ஆகிய இரண்டு பேர்களிடமிருந்தும் ஆபத்து வந்தது. தனக்கும், தன் குடும்பத்தாருக்கும் மற்றும் சில அண்டை வீட்டாருக்கும் பாலையும் ஊட்டத்தையும் கொடுத்துவந்த தன்னுடைய ஒரே பசுமாட்டையும் இழந்துவிடுவேனோ என்று சகோதரி நீனா அவர்கள் அஞ்சினார்கள். இந்தச் சமயத்தின்போதெல்லாம் அம்மையார் தொடர்ந்து உறுதியுடன் ஜெபம் செய்து வந்தார்.

சகோதரி ஃபிட்ஸ் அவர்களின் சொந்த சகோதரர் வாழ்ந்துவந்த ஜெர்மனிக்குச் செல்ல ஒரு வாய்ப்பு கிடைத்தது. அங்குச் சூழ்நிலைகள் இனிமேல் மேம்படும் என்பதற்கு எந்த வாய்ப்பும் இல்லாத காரணத்தால், சகோதரி ஃபிட்ஸ் அவர்கள்

கிர்கிசேயை விட்டு வெளியேற முடிவு செய்தார். மே 1994 - இல், அவரது குமாரத்தி, மருமகன் மற்றும் இரண்டு பேரக்குழந்தைகள் (ஜெர்மனியிலிருக்கும்) ஸ்டூட்கார்ட்டுக்கு (Stuttgart) அருகிலுள்ள லுட்விக்க்ஸ்பர்க்கிற்கு (Ludwigsburg) வந்தனர்.

46 வருடங்கள் ஒரு விதவையாக வாழ்ந்திருந்தாலும், சகோதரி ஃபிட்ஸ் அவர்கள் தேவனுடன் செய்த உடன்படிக்கையை மறக்கவேயில்லை. தேவனுக்கு எப்போதும் ஊழியஞ்செய்து கொண்டிருக்க வேண்டுமென்பதே அம்மையாருடைய



விருப்பமாக இருந்தது. உன்னதமானவரின் பாதத்தில், நித்திய ஜீவனைப் பெறுவதும், அவருடைய பாதுகாப்பில் இருக்க வேண்டும் என்பதே அம்மையாருடைய

நம்பிக்கையாக இருந்தது. சைபீரியாவில் சகோதரி நீனா அவர்கள் சரீர, மன மற்றும் ஆவிக்குரிய ரீதியில் கடினமான பாடுகளை அனுபவித்திருந்த-

போதிலும் - போர்க் காலங்களில் போர்க்குற்றங்களைக் கண்டிருந்தபோதிலும் - பசி, குளிர், நோய், கடுமையான வேலை, தூக்கமின்மை ஆகியவை ஏற்பட்டிருந்தபோதிலும், ஏன் தன்னுடைய குழந்தை, கணவன் மற்றும் அன்பான பெற்றோரை இழந்திருந்தபோதிலும், சத்தியத்தினிமித்தம் உபத்திரவப்பட்ட போதிலும், தேவன் மீதான தனது ஆழமான விசுவாசத்தைச் சகோதரி நீனா அவர்கள் ஒருபோதும் இழக்கவேயில்லை.

சகோதரி நீனா அவர்களுக்கும் இராஜ்யம் சமீபித்திருக்கிறது என்பதில் நம்பிக்கை இருந்தது. அவர் எப்போதும் தேவனுடைய பராமரிப்பை உணர்ந்திருந்தார்; மேலும் விசுவாசத்துடனும் நம்பிக்கையுடனும் ஜெபிக்கும்படி மற்றவர்களை ஊக்குவிக்கவுஞ்செய்தார்.



தான் இன்னும் உயிருடன் இருக்கிறோம் என்பதில் மாத்திரமல்ல, பல உபத்திரவங்கள் ஏற்படினும் பலரின் வாழ்க்கையில் நடந்ததுபோல, தான் கொடூரமாக தாக்கப்பட்டு, கொள்ளையடிக்கப்படவோ அல்லது மானப்பங்கப்படுத்தப்படவோ இல்லை என்கிற நிதர்சனத்திலும் கூட தான் கருத்தாய் ஜெபம்பண்ணினதற்கான பதிலைக் கண்டார். இவையனைத்தும் தன்னுடைய ஆவிக்குரிய நன்மைக்காகவும், இரட்சிப்பிற்காகவும் அனுமதிக்கப்பட்டதாக சகோதரி நீனா அவர்கள் நம்பினபடியால் இதற்கும், தான் அனுபவித்த அனைத்திற்குமே அவர் மகிழ்ச்சியுடன் நன்றி பாராட்டுபவராக இருந்தார்.

தனக்கு நெருக்கமாயும் பிரியமாயும் இருப்பவர்கள் சத்தியத்தை உணர்ந்து, தங்கள் வாழ்க்கையை கர்த்தருடைய ஊழியத்தில் அர்ப்பணிக்க வேண்டும் என்பதே இந்த நேரத்தில் சகோதரி நீனா அவர்களுடைய ஜெபங்களின் வாஞ்சையாகவும் பாரமாகவும் இருந்தது. சகோதரி நீனா அவர்கள், விசுவாசத்துடனும், வைராக்கியத்துடனும், வேதாகமத்தையும், சகோ.ரசல் அவர்களின் படைப்புகளையும் வாசித்தும் தியானித்தும் வந்தார். அது அவருக்குக் கிடைக்கும் ஓய்வு நேரங்களில் அவர் விரும்பி செய்யும் பொழுதுபோக்காக எப்போதுமே இருந்திருக்கிறது. வேதவசனங்கள் மற்றும் விவிலிய உதவிகளின் போஷாக்கிற்காக அவர் மிகவும் மகிழ்ச்சியுடன் ஸ்தோத்தரிப்பவராக இருந்திருக்கிறார்.

சகோதரி ஃபிட்ஸ் அவர்களுக்கு இப்போது [1995 - இல்] 77 வயதாகிறது; இன்றும் நல்ல புரிதல் திறன் அம்மையாரிடம் காணப்படுகிறது; அவரால் தியானங்களிலும் ஆராதனைகளிலும் பங்கேற்க முடிகின்றது. 46 ஆண்டுகளாக, எப்போதும் சகோதரர்களுடைய ஐக்கியத்திலும், விசுவாசம் மற்றும் ஆவி ஆகியவற்றின் ஒருமைப்பாட்டிலும் தான் காணப்பட வேண்டுமென்பதே அவருடைய வாஞ்சையாக இருந்தது. தேவனுக்கான தனது அர்ப்பணிப்பின் அறுபதாம் ஆண்டுநிறைவு நாளில், நல்ல கர்த்தர் அம்மையாருடைய கனவை நிறைவேற்றினார். முதலில் உக்ரைனிலிருந்து, பின்னர் ஜெர்மனிக்கு வந்து, பின்னர் தொலைதூர சைபீரியாவிலிருந்து

கிர்கிசேவுக்கு வந்து, இறுதியாக ஜெர்மனியின் ஸ்டூட்கார்ட்டுக்கு வந்து, இப்போது ஃபிராங்கெந்தாலிலிருக்கும் எக்ஸ்ஷியாவில், எப்படிப் போருக்கு முன்னர் இருந்ததோ அதுபோல சகோதரர்களுடன் காணப்படுகிறார். சகோதரி நீனா அவர்களுக்கு ஜெர்மனி பாஷை தெரியாது என்றாலும், அவர் அந்த ஐக்கிய அந்நியோந்நியத்தில் துய்த்து மகிழ்ந்து வருகிறார். அவர் தன்னுடைய வாழ்க்கையின் தற்போதைய நிலைமைகளையும் துய்த்து மகிழ்ந்து வருகிறார். மேலும் ஒரு புன்னகையைப் பூத்துவிட்டு, “இந்த வாழ்க்கையிலும் அவள் பரதீசைக் கண்டாள்” என்று கூறினார்.



பிற்சேர்க்கை:

சகோ. ஜெர்ரி லெஸ்லி அவர்கள் – 2009:

நாங்கள் முதன்முதலாக சகோதரி யநீனா ஃபிட்ஸ் அவர்களை, 1998 – ஆம் வருஷம், ஹங்கேரியிலிருக்கும் மிஸ்கோல்ட்ஸ் எனும் நகரத்தில் நடைபெற்ற சர்வதேச மாநாட்டில் சந்தித்தோம். அம்மையாரது குறிப்பிடத்தக்க அனுபவங்களைக் கேள்விப்பட்டு, அவரிடத்தில் சில கேள்விகளைக் கேட்கவும், அவருடைய வாழ்க்கை சரிதையைச் சேகரிக்கவும், சில சகோதரர்களுடன், அவரைத் தனியே சென்று பார்க்க ஏற்பாடு செய்தோம். பிறகு 2002 – இல், மீண்டும் அம்மையாரைக் காண ஜெர்மனியிலிருக்கும் அவரது குமாரத்தியின் வீட்டிற்குச் சென்றோம். அந்தச் சந்திப்பின்போது நாங்கள் எடுத்துக்கொண்ட சில குறிப்புகளை இங்கே வழங்குகின்றோம். நாங்கள் அவர் சொல்வதை விரைவாகக் குறிப்பு எடுக்க வேண்டியிருந்ததால், மேலே கவனமாக வடிக்கப்பட்ட கட்டுரையிலிருந்து பின்வருபவைச் சற்று மாறுபடலாம். இக்குறிப்புகள் சரியான வரலாற்று வரிசையில் இல்லாமல், உரையாடல் பாணியைப் பின்பற்றுகின்றனவாய் இருக்கும். இருப்பினும், சில விவரங்கள், வேறு எங்கும் வெளிவராமல், இங்கு மாத்திரம் வெளிப்பட்டிருக்கக்கூடும்.

1998 – இல் ஹங்கேரியில் நடந்த சந்திப்பு:

போர் மற்றும் ஸ்டாலினுடைய அடக்குமுறை சகாப்தத்திற்கு முந்தைய காலம். முதலில் ஹிட்லர் உக்ரைனுக்கு வந்தார், பிறகு ரஷ்யர்கள் வந்தார்கள், பிறகு ஹிட்லரே மீண்டும் வந்தார். 1942 – இல், அவர்கள் ஜெர்மனியிலிருந்து வந்தனர். போருக்குப் பிறகு அவர்கள் திரும்பிச் சென்றிருக்கலாம். அந்த இடத்திலும் அதே கலாச்சார அமைப்பு அறிமுகப்படுத்தப்பட்டது. அவர்களுக்குச் சொந்தமான உடைமைகள் இருந்தன. புயல்போன்ற அனுபவங்கள் தொடங்கியபோது சகோதரி நீனா அவர்கள் 24 வயதுடைய வாலிப ஸ்திரீயாக இருந்தார்.

வேத மாணாக்கராக, அவர்கள் ஒன்றுகூடி, இனி ஜெர்மனிக்குத் திரும்பப் போவதில்லை என்று தீர்மானித்தார்கள்.

ஹிட்லர் என்ன செய்யவிருந்தார் என்பது அவர்களுக்குத் தெரிந்திருந்தது. “நாம் மரித்தாகவேண்டுமென்று கர்த்தர் ஏற்பாடு செய்தால், அது அப்படியே ஆகட்டும்” என்பது அவர்களது மனநிலை. ஹிட்லருக்கு அவர்களைப் பிடிக்கவில்லை.

சகோ. ஸ்தான் மற்றும் சகோ. ஓலெஸ்ஸின்ஸ்கி ஆகியோர் அவர்களுடைய வகுப்பிற்கு வருவது வழக்கம். வகுப்பில் உடன்படிக்கை செய்திருந்த 30 பேர் பிரிந்துசெல்லாமல் இருந்தனர். முன்பு 70 பேர் வரையிருந்த ஒரு பெரிய கூடுகையாக இருந்தது. ஜான்சன் செயல்படத் தொடங்கியதும், அவர்கள் பிரிந்துசென்று மற்றொரு கூடுகையை ஏற்படுத்திக் கொண்டனர். அர்ப்பணிக்கப்பட்டவர்களின் சில பிள்ளைகள் இருந்தனர். இரண்டு வருடங்கள் ஓடின. பல சகோதரர்கள் கொல்லப்பட்டனர். 15 பேர் மாத்திரமே உயிர் பிழைத்தனர். அறுவடை காலத்தின்போது, அவர்களுக்கு நிறைய நிலமும் பெரிய வீடும் இருந்தது. அவர்கள் ஓடிப்போக வேண்டிய நிலை. இரண்டு ஆண்டுகள் ஜெர்மானியர்கள் ஆதிக்கம் செலுத்தி வந்தனர்.

பின்னர் ருஷ்ய படை வந்தது. ருஷ்யர்கள் அவர்களைச் சைபீரியாவுக்கு அழைத்துச் சென்று 20 ஆண்டுகளாக அங்கே வைத்திருந்தனர். சகோதரி யநீனா அவர்கள் தனியாக அங்கே இருந்தார் – வேறெந்தச் சகோதரர்களமில்லை. 20 ஆண்டுகளாக அம்மையாரும் அவரது இரு பிள்ளைகளும் உயிர்பிழைத்திருந்தனர் – இது ஓர் அற்புதமல்லவா!

ஸ்டாலினின் கீழ் செயல்பட்டு வந்த சைபீரிய தொழிலாளர் முகாம்கள்: குளர்காலத்தில், தட்பவெப்பநிலை பூஜ்யத்திற்கும் கீழே 50-55 டிகிரியாக (- 50-55°) இருந்தது. ஒருவரும் “ஆவணங்கள்” இல்லாமல் எங்குமே செல்லமுடியாது. அம்மையார் 5 கிலோகிராம் உருளைக்கிழங்கு, சோயாபீன்ஸ், குழந்தைகளுக்கு 100 கிராம் ரொட்டி ஆகியவற்றைக்கொண்டு வாழ்க்கையை நடத்தி வந்திருக்கிறார் (அவை மோசமான தரமுடையதாக இருந்ததுபோலும் – அவை விரும்பத்தக்கதாய் இருக்கவில்லை என்பது போல சைகைசெய்தார்). இரண்டு குழந்தைகளும் சின்னப் பிள்ளைகள் – ஒருவருக்கு 1 வயதும், இன்னொருவருக்கு 6 வயதும் ஆகியிருந்தது. அவர்கள் ஒரு சிறிய வீட்டில் வாழ்ந்தனர்

(அம்மையார்தன்னுடைய கைகளால் சைகைசெய்து அது ஒரு சிறிய பகுதியெனக் காட்டினார்). அதில் விளக்குகள் முதற்கொண்டு எதுவும் இருக்கவில்லை. குளிக்காலத்தில், அது உள்ளேயும் வெளியேயும் பனியினால் மூடப்பட்டிருக்கும்.

அம்மையார் ஒரு நாளைக்கு 3 முறை, (ஒன்றல்ல இரண்டல்ல) 20 பசுக்களிடம் (கைகளால்) பால் கறக்க வேண்டியிருந்தது. அவரது கரங்கள் (கறந்து கறந்து) மிகவும் வீங்கிப்போயின. ஒருகட்டத்தில் அது மிகவும் மோசமாகிவிட்டபடியால், அவரால் தன்னுடைய பங்கீட்டளவை (quota) வழங்க முடியவில்லை; இதன் காரணமாக, அவரது உணவு அளவைக் (food ration) குறைத்தனர். பால் கறக்கும்போது, அவர்தன் பிள்ளைகளை எந்தக் கண்காணிப்புமில்லாமல் விட்டுச் செல்ல வேண்டியிருந்தது. அவர்களுக்குச் சாப்பிட சொற்பமான அளவு உணவே இருந்தது.

ஸ்டாலின் 40 மில்லியன் ஜனங்களைக் கொன்றார். அம்மையாரது கணவர் 30 ஆண்டுகளுக்கு முன் மரித்துவிட்டார். எப்படியெனில், அவர் உயர் பாதுகாப்புடைய ஒரு சிறையில் அடைக்கப்பட்டிருந்திருக்கிறார். அங்கு அவர் பலமாகத் தாக்கப்பட்டு பயமுறுத்தப்பட்டார். அவர்நிரபராதி, ஆனால் பணம் பெற்றுக்கொண்டு பொய்யாகக் குற்றஞ்சாட்டுபவர்களால் அவர் பொய்யாய்க் குற்றஞ்சாட்டப்பட்டிருக்கிறார். அவரைப் பலமாக அடித்திருக்கிறார்கள், அதினால் அவர் தனது அனைத்து பற்களையும் இழக்க நேரிட்டிருக்கிறது; அதுமாத்திரமல்லாது, அடித்ததில் அவரது நுரையீரலும் சேதமடைந்தது. அவரது மூக்கில் எண்ணெய் ஊற்றப்பட்டதில் அவர் தனது நம்பிக்கையை இழந்து, மனம் பாதிக்கப்பட்டவரானார்.

சகோதரி யநீனா அவர்களிடம் ஒரு வேதாகமும், ஒரு பாடல் புத்தகமுமே இருந்தன. அவர் அவைகளைத் தன்னுடன் மிகவும் ஜாக்கிரதையாகச் சைபீரியாவிற்குள் மறைத்து எடுத்துச் சென்றிருந்தார். அவர் தேவனைப் பற்றி ஒரு வார்த்தை சொன்னால்கூட, அது அவருக்கு 10 ஆண்டுகள் சிறைத்தண்டனையைக் கிடைக்கச் செய்திருக்கும். அவர்கள் ஏதோ அரசியல் கைதிகளைப் போல் நடத்தப்பட்டார்கள்.

அவர் ஒரு மாதத்திற்கு 200 ரூபிள் (ருஷ்ய பணம்) மாத்திரமே பெற்றார். ஆனால் ஒரு கிலோ ரொட்டியோ 100 ரூபிள். ஒரு வாளி உருளைக்கிழங்கோ 50 ரூபிள். அவர்களிடம் கொஞ்சம் அரிசி இருந்தது. அவர் 5 ஆண்டுகளாக பசுக்களிடமிருந்து பால்கறக்கும் வேலையைச் செய்து வந்தார். அவர்கள் வேலை செய்யவில்லை என்றால், அவர்களால் வாழ முடியாது என்கிற சூழல். பசுக்களிடமிருந்து பால் கறப்பதினால் அவரது கைகள் மிகவும் வீங்கிப்போயிருந்தன, கால்களோ பனியினால் தோலுறைவு ஏற்பட்டு புண்ணாகிப்போயிருந்தன (frostbitten). அவர் புல்லைக்கொண்டு சூப்பு செய்ய வேண்டிய சூழலும் இருந்திருக்கிறது.

மற்றச் சகோதரர்களைப் பற்றி அம்மையாருக்கு எதுவும் தெரிந்திருக்கவில்லை. J W – மற்றும் பாப்டிஸ்ட் ஆகியோரால் ஒன்றுகூட முடிந்தது, ஆனால் அவர் அவர்களைப் பார்க்க அனுமதிக்கப்படவில்லை. ஸ்டாலின் தன்னைத் தவிர வேறு கடவுளை நம்பவில்லை.

பின்னர் கல் குவாரி ஒன்றில் 15 ஆண்டுகள் கடினமாக பிரயாசப்பட்டு வேலைசெய்தார். பின்னர் அவர் 30 மீட்டர் உயரமுள்ள ஒரு பெரிய அடுப்புச்சூளையில் வேலைசெய்தார். அங்கு அவருக்குக் கால் முழுவதிலும், கண்களிலும் இரத்தம் கசிந்தது. அது அப்பேர்ப்பட்ட சரீரீதியிலான அதிகக் கடினமவாய்ந்த வேலையாக இருந்தது. அங்கு கைதிகள் அனுப்பப்பட்டது மரிப்பதற்காகவே! ஒவ்வொரு இரவும் அவர் தேவனிடம் ஜெபம்செய்தார்.

ருஷ்ய வீரர்கள் ஸ்திரீகளைப் பாலியல் பலாத்காரம் செய்தனர். எல்லாவற்றையும் காணவேண்டிய பரிதாபநிலை, ஆனால் அவரையோ தேவன் அந்த அனுபவத்திலிருந்து காப்பாற்றியிருந்தார். நம்மால் தாங்கிக்கொள்ள முடியாத எதையுமே தேவன் அனுமதிக்க மாட்டார்! (ஆமென்!)

ஸ்டாலின் மரித்தபோது, அவர்கள் சைபீரியாவை விட்டு வெளியேறினர். வேதாகமம் இன்னும் தடைசெய்யப்பட்டிருந்தது. கொர்ப்ச்சோவ் அதிக சுதந்திரத்தை அனுமதித்திருந்தார்.

அவருடைய சகோதரர் ஜெர்மனியில் இருந்தார். அம்மையார் சைபீரியாவிலிருந்தபோது, அவரது சகோதரர் ஒருமுறை அவரைச் சந்திக்க சென்றிருந்தார். அதன்பின் மீண்டும் வருவதற்கு அவர் அனுமதிக்கப்படவில்லை. அவர்களை அவர் ஜெர்மனிக்கு அழைத்து வர விரும்பினார்.

அவர்கள் சைபீரியாவை விட்டு வெளியேற அனுமதிக்கப்பட்டபோது, அவர்கள் கிரக்சேக்குச் [கிரகிஸ்தானின் ருஷ்ய குடியரசு / கிரகிஸ்] சென்றார்கள். பின்னர் அவர்கள் JW – களுடன் இரகசியமாகக் கூடுகைகளை நடத்தத் தொடங்கினர். அப்போது சுற்றிலும் வேத மாணாக்கர்கள் யாருமில்லை. அங்கு அவர் JW – வைச் சேர்ந்த ஒரு குடும்பத்தைச் சந்தித்தார்.

அவர் சைபீரியாவில் 20 ஆண்டுகள் இருந்தார். அது “சோதோம் கொமோரா” போல இருந்தது. அவர் தப்பித்ததில் மிகவும் சந்தோஷமடைந்தார். அவர் கடினமாக உழைத்தாரேயொழிய, அவர்களுடன் சேர்ந்துகொள்ளவில்லை. யாராலும் எதையும் திருட முடியாதபடிக்கு, அவர்கள் எல்லா நேரங்களிலும் நெருக்கமாகக் கண்காணிக்கப்பட்டனர்.

J W சகோதரர்கள் அவருக்கு உதவினார்கள்; அவர் வேதாகமத்தைத் தியானித்தார். பிறகு, ஜெர்மனியிலிருக்கும் வேத மாணாக்கர்களுடன் அவரால் கூடமுடியும் என்பதால், ஜெர்மனியிலிருந்த அவருடைய சகோதரர் அவரை ஜெர்மனிக்கு வருமாறு அழைத்தார். ஸ்டாலினின் கீழிருந்த சைபீரியாவில் அவர் மாத்திரமே இருந்தார். அவர்களிடம் ஒரு பசுமாடு இருந்தது, அதுவும் அவர்களிடமிருந்து பறிக்கப்பட்டது. அவரது குழந்தைகளும் அவருடன் வந்தனர். அவரது குமாரத்தி ஒரு மருத்துவராகவும், பாப்டிஸ்ட் ஆகவும் இருக்கிறார். அவரது குமாரனுக்கோ மதத்தில் எந்த ஆர்வமும் இல்லை.

தனக்கு நடந்த எதையும் நினைத்து அவர்
இப்போது அழவில்லை.

ஹங்கேரியிலிருக்கும் மிஸ்கோல்ட்ஸில் நடந்த அடுத்த சந்திப்பானது, சற்று மேற்கூறியவற்றின் விரிவாக்கமாக இருந்தது:

ருஷ்யர்கள் உக்ரைனுக்கு வந்திருந்தார்கள்; வந்தவர்கள் அவர்களின் வீட்டையும் எரித்தனர். ருஷ்யர்கள் ஜெர்மானிய எல்லையைப் பின்னுக்குத் தள்ளிக்கொண்டிருந்தனர். இவர்கள் ருஷ்யர்களின் பயங்கரவாத குழுக்களைச் சேர்ந்தவர்கள். அம்மையார் பின்வாங்கிக்கொண்டிருந்த ஜெர்மானியர்களைப் பின்தொடர்ந்தார். மக்கள் தப்பியோடுவதை அவர்கள் ஏற்றுக்கொண்டனர். அவர் கிட்டத்தட்ட பெர்லினுக்கு வந்துவிட்டார், ஆனால் ருஷ்யர்கள் இறுதியாக ஜெர்மன் படையைப் பிடித்துவிட்டனர்; சிறைப்பிடிக்கப்பட்ட ஜனத்தில் அம்மையாரும் ஒருவராக இருந்தார். ருஷ்யர்கள் அடிமைத் தொழிலுக்காக ஜெர்மன் தேசத்தாரைச் சிறைப்பிடித்து வந்தனர்.

சில சமயங்களில், தட்பவெப்பநிலை பூஜ்யத்திற்கு கீழே 60 – 70 டிகிரி (– 60-70°) ஆக இருந்தது. சைபீரியாவிலிருந்த அவரது வீட்டின் (ஒரு குடிசையின்) நடுவில் ஓர் அடுப்பு மாத்திரமே இருந்தது. உணவைக்காட்டிலும் வேறொன்று முக்கியமானதாக இருக்கிறது. அது இராஜ்யத்தின் நம்பிக்கையே! தன் மனநலத்தைக் காத்துக்கொள்ள அவர் பாடல்களை மனப்பாடம் செய்துவைத்திருந்தார். (ஸ்தோத்திரம்!)

ஸ்டாலினுடைய காலத்தில் அவர் சைபீரியாவில், (5 ஆண்டுகள் பால் கறந்துகொண்டும், 15 ஆண்டுகள் குவாரியில் பணிசெய்துகொண்டும்) மொத்தமாக 20 ஆண்டுகள் இருந்தார். மேலும் 20 ஆண்டுகள், கொர்ப்ச்சோவ் அதிகாரத்துக்கு வருவதற்கு முன்பு, ருஷ்யாவிலிருந்தார். 50 ஆண்டுகளுக்கும் மேலாக நாடுகடத்தப்பட்டு, சிறைவாசம், இழப்பு மற்றும் பயங்கரவாதம் ஆகியவற்றை அனுபவித்தப் பிறகு, அவர் இறுதியாக 1994 – இல் வெளியேறி, தனது சகோதரனுடனிருக்க ஜெர்மனிக்குத் திரும்ப முடிந்தது (சகோதரர் சத்தியத்திலில்லை). சகோதரி யநீனா அவர்கள் ருஷ்யப் படையால் பிடிப்பட்டபோது, தப்பி ஓடிய அவரை விட சுமார் 10 வயது மூத்த சத்திய சகோதரியான அவரது நெருங்கிய தோழியிடமிருந்து வந்த முத்திரை வைக்கப்பட்ட ஒரு கடிதத்தை

அவருடைய சகோதரர் அம்மையாரிடம் கொடுத்தார். சகோதரியநீனா அவர்களுக்கு வேத மாணாக்கர்களை எப்படிக்கண்டுபிடிப்பது என்பது பற்றி அந்தச் சகோதரி கடிதத்தில் சொல்லியிருந்தார்; அவர் சொன்னபடியே பின்னாட்களில் அம்மையார் செய்தார்.

நாங்கள் 2002 – ஆம் ஆண்டு, ஜெர்மனியிலிருந்த சகோதரி யநீனா அவர்களைச் சென்று சந்தித்தப்போது எடுக்கப்பட குறிப்புகள்:

ஸ்டூட்கார்ட்டுக்குப் பயணித்தப்போது, சகோ. டேனியல், பார்பரா கலேட்டா மற்றும் அவர்களது மூன்று அழகான குழந்தைகள் ஆகியோரை நாங்களும், சகோ. ஆலன் ஸ்பிரிங்கர் அவர்களும், சென்று சந்தித்தோம், சில நாட்கள் தங்கியிருந்தோம். 85 வயதான சகோதரி நீனா (யநீனா) ஃபிட்ஸ் அவர்களைச் சந்திக்க சகோ. டேனியல் அவர்கள் எங்களை அழைத்துச் சென்றார். அம்மையார் ஒரு சிறிய குடியிருப்பில் மிகவும் எளிமையுடனும் மனத்திருப்தியுடனும் வாழ்ந்துகொண்டிருந்தார். அந்தச் சூழல், இவரா நோவோசிபிரீஸ்க் மற்றும் கிர்கிசியா கிர்கிஸ்தான் உள்ளிட்ட சைபீரியாவிலிருக்கும் ரஷ்ய தொழிலாளர் முகாம்களில் 50 ஆண்டுகளாக பெரும்துன்பத்தை அனுபவித்தவரெனத் தோன்றுமளவுக்கு இருந்தது.

நெஞ்சைப் பிழிகிற வகையில், அம்மையார் உயிர் பிழைத்ததிலிருந்து பல விவரங்களை நாம் முன்பு கேட்டிருக்கிறோம். ஆனால் இம்முறை ஒரு தாயால் மாத்திரமே சொல்லக்கூடிய ஒரு கதையைக் / நிகழ்வைக் கேட்டோம். சைபீரியாவில் அவருக்கு இரண்டு கைக்குழந்தைகள் இருந்தன. அவர் பூஜ்யத்திற்கும் கீழே -50° தட்பவெப்பநிலையிலும்கூட, தினமும் இருபது பசுக்களிடமிருந்து பால் கறக்க வேண்டியிருந்தது. அந்தப் பிஞ்சுக் குழந்தைகளைப் பார்த்துக்கொள்ள யாரும் இல்லாததால், வேறுவழியின்றி, வெப்பமில்லாத வீட்டின்கீழ், பூமியில் ஒரு குழியைத் தோண்டி அக்குழந்தைகளை வைத்துவிட்டுப் போவாராம்; அவர் தினமும் மாலையில் வீடு திரும்பும் வரை அங்குதான் அந்தப் பிஞ்சுகள் இருக்க வேண்டிய சூழ்நிலை. நாள் முழுக்க, பசுக்களிடம் பால் கறக்கும்போதெல்லாம்

‘நான் திரும்பி வீட்டுக்குப்போகிறபோது, என் பிள்ளைகள் உயிருடன் இருக்க வேண்டும் சாமி!’ என்று ஜெபம்செய்துகொண்டிருப்பாராம். இத்தகைய சூழ்நிலையில், அம்மையாரது ஒரு குமாரத்தி மரித்துவிட்டார். அம்மையார் இப்போது அவர் மிகவும் நேசிக்கும் எஞ்சியிருக்கும் மற்ற குமாரத்தியுடன் வாழ்ந்து வருகிறார்.



அந்த நாட்களில் அவரிடமிருந்த (பொருள்) ஏதாவது இப்போது அவரிடம் இருக்கிறதா என்று கேட்டோம். அம்மையார் ஒரு சிறிய கிழிந்த வேதாகமத்தை எடுத்துவைத்து, “இது மட்டும்தான், இதற்கு மேல் எதுவும் முக்கியமில்லை” என்றார். (ஆமென்!) அப்பேர்ப்பட்ட அந்தக் காலத்தில், எது அம்மையாரைத் தாங்கி நிலைநிறுத்தியது என்று கேட்டதற்கு, சற்றும் தாமதிக்காமல், “ஜெபம்” என்று பதில் வந்தது. (தேவனுக்கு ஸ்தோத்திரம்!) சகோதரி நீனா அவர்கள் இம்மைக்குரிய வாழ்க்கையின் எந்தப்

பொருளுடன் ஒட்டிக்கொள்ளவில்லை. மிகவும் எளிமையான அறையின் நடுவில் சில ஆப்பிள்கள் மற்றும் ஆரஞ்சுகளுடன் ஒரு கிண்ணம் இருந்தது. நாங்கள் புறப்பட்டபோது, “இதோ இவற்றை உங்களுடன் எடுத்துச் செல்லுங்கள். உங்கள் வருகைக்காக நான் அவற்றை எடுத்து வைத்திருந்தேன்” என்று கூறினார். நாங்கள் அவரது குடியிருப்பை விட்டு வெளியேறும்போது, நீனா அவர்கள் ஜன்னலருகே அமர்ந்து, ஓர் ஒளிரும் புன்னகையுடன் எங்களுக்குப் பிரியாவிடைகொடுத்தார்.

சகோதரி யநீனா ஃபிட்ஸ் அவர்கள் மார்ச் 2008 - இல், ஜெர்மனியிலிருக்கும் ஃபிராங்கெந்தால் எனுமிடத்தில் தன்னுடைய 90 வயதில் பக்கவாதம் ஏற்பட்டு மரித்தார் - தனது பூமிக்குரிய ஓட்டத்தை நிறைவுசெய்திருந்தார். சகோதரர் டேனியல் கலேட்டா அவர்கள் அம்மையாரது இறுதி அடக்க ஆராதனையை நடத்தியிருந்தார்.

சகோதரி நீனா அவர்களுக்காக ஏற்படுத்தப்பட்ட
இணையதளத்தின் முகவரி பின்வருமாறு - அம்மையாருடைய
இறுதிச்சடங்குபுகைப்படங்களும் இதில் பதிவிடப்பட்டுள்ளது:

<http://dabhar.org/priv/zdjecia/nina/PogrzebNiny.htm>

லூக்கா 8:15



1 கொரிந்தியர் 15:43





**சகோ. ஜெர்ரி லெஸ்லி (இடது ஓரம்),
அம்மையாரின் குமாரத்தி (நடுவில்),
சகோ. ஆலன் ஸ்பிரிங்கர் (வலது ஓரம்)
ஆகியோருடன் நீனா அம்மையார்**

சகோ. மார்சின் மியச்ஸ்லாவ் யாக்குபொவ்ஸ்கி அவர்கள்

1925 - 2017

எனது அன்புக்குரிய தகப்பனார், தன்னுடைய 70 ஆண்டுக்கால உடன்படிக்கை ஜீவியத்தில், பெரும்பாலான சமயங்களில் மூப்பராக இருந்த நிலையில், இந்த மாதத்தினுடைய தொடக்கமான - அக்டோபர் 2, [2017] அன்று, தன்னுடைய 92 - ஆவது அகவையில், தன்னுடைய பூமிக்குரிய ஓட்டத்தை நிறைவுசெய்தார். எங்களது தகப்பனார் ஒரு வியத்தகு வாழ்க்கைச் சரிதையைப் பெற்றிருந்தபடியால், அது ஓர் ஆசீர்வாதமாக இருக்குமென்று நம்பி, அமெரிக்காவிலும் போலாந்திலும் அவரை அறிந்திருந்த பல சகோதரர்கள், குறிப்பாக அவர் எப்படி வேத மாணாக்கரானார் என்பது முதற்கொண்டு தங்களுக்கு எழுதித் தரும்படிக்கு என்னிடம் கேட்டுக்கொண்டனர்.

இப்படிக்கு,
மிகுந்த கிறிஸ்தவ அன்புடன்,
சகோதரி ரெனாட்டா க்ருட்ஜியன்
(Sr. Renata Grudzien)

சகோ. மார்சின் மியச்ஸ்லாவ் யாக்குபொவ்ஸ்கி அவர்கள் (Br. Marcin Mieczysław Jakubowski) ஜனவரி 9, 1925 அன்று போலாந்தின் லுப்ளின் (Lublin) நகரில், தீவிர மத ஈடுபாடுடைய ஒரு கத்தோலிக்க குடும்பத்தில் பிறந்தார். அவருக்கு ஒரு தமக்கையும் (அக்கா), இரண்டு தமையன்களும் (அண்ணன்), சோஃபியா (Zofia) எனும் ஒரு தங்கையும் (உயிருடனிருக்கிறார்) இருந்தனர். அவர்கள் ஒரு கத்தோலிக்க தேவாலயத்திற்கு அருகிலேயே வாழ்ந்து வந்தார்கள்; பல ஆண்டுகளாக அங்கு அவர் ஆராதனை

வேலைகளுக்குத் துணைபுரியும் சிறுவனாகப் (*an altar boy*) பணியாற்றி வந்தார்.

இரண்டாம் உலகப் போரின்போது, 16 வயதுடைய ஒரு வாலிபனாக, அவர் ஒரு நண்பருடன் தன்னுடைய வீட்டை விட்டு ஓடிவந்து, நாஜி ஜெர்மானிய படையை எதிர்த்துப் போரிட, மறைவான இராணுவத்தில் (*Poland Underground Army*) சேர்ந்தார்கள்; ஆனால், விரைவிலேயே, இந்த முயற்சி தாங்கள் சற்றும் விரும்பாத ஜனங்களைக் கொலைசெய்யும் காரியம் சம்பந்தப்பட்டது என்பதை உணர்ந்துகொண்டனர்; இதனால் தாங்கள் வெளியேற விரும்புகிறோம்



– முடியுமா என்று கேட்டார்கள். அது மற்றவர்களின் உயிருக்கு ஆபத்தை விளைவிக்கும் என்பதால், அவர்கள் வெளியேற அனுமதிக்கப்படவில்லை; ஆகையால், படைத்தலைவர், அவர்களைக் காட்டுக்குள் கொண்டுசென்று சுட்டுக்கொள்ளும்படி (தனது சிப்பாய்க்கு) உத்தரவிட்டார். இருப்பினும், அவர்களைக் காட்டுக்குள் அழைத்துச் சென்ற சிப்பாயோ, சிறுவர்கள் மீது இரக்கம் கொண்டு, தனது துப்பாக்கியால் வானத்தை நோக்கிச் சுட்டுவிட்டு, அவர்களைத் தப்பிக்க அனுமதித்தார்.

மியச்ஸ்லாவ் அவர்கள் வீடு திரும்பினார், ஆனால், சிறிது நேரம் கழித்து, நாஜி ஜெர்மனிக்கு எதிரான கரந்தடிப் போர்முறையில் (*Guerrilla warfare* – வழக்கத்துக்கு மாறாக சிறு குழுக்களாக மறைந்திருந்து தாக்குதல்) பங்கேற்றதற்காக கம்யூனிஸ்ட் இரகசியக் காவற்படையினரால் பிடிக்கப்பட்டு, கைதியாகக் கொண்டுசெல்லப்பட்டார். எந்த நீதிமன்ற விசாரணையும் இல்லாமல் அவர் வடக்கு சைபீரியாவில் உள்ள வதை முகாமுக்கு அனுப்பப்பட்டார்; அங்கு அவர் கடுமையான குளிரையும் பசியையும் சகிக்க வேண்டியிருந்தது. 18 மாதமளவும்,



விளக்கப்படம்

இடுப்பொடையுமளவுக்குக் கடினமாக உழைக்க வேண்டியிருந்தது: பெரும் புதைகுழிகளைத் தோண்டி இறந்தவர்களை அடக்கம் செய்வதே அவரது முக்கிய வேலையாக அங்கிருந்தது. அதன்பிறகு, பெரும் அரசியல் சக்திகள், ஜெர்மனியிலிருந்த போட்ஸ்டாம் (Potsdam) நகரத்தில் ஓர் உடன்படிக்கைக்கு வந்தபோது, அவர் விடுவிக்கப்பட்டு, உயிருடன் விடப்பட்ட சில மனிதர்களுடன், கைதிகளால் நிரம்பியிருந்த கால்நடை இரயில் வண்டியில் போலந்துக்குத் திரும்பினார்.

அவர் வீடு திரும்பியபோது, தனது தங்கை சோஃபியா (அப்போது அவருக்குச் சுமார் 14 வயது), பக்கத்து நகரத்தில் உள்ள சில சகோதரர்களின் வீட்டில் நடைபெற்ற தையற் தொழிலாளியாவதற்கான பயிற்சியைக் கற்றுக்கொண்டு வந்திருக்கிறாள் என்பது அவருக்குத் தெரியவந்தது. அப்படி அவள் அங்கு சென்ற சமயத்தில், வேதாகமம், தொகுதிகள் மற்றும் பிற வேத மாணாக்கருடைய புத்தகங்களுக்கு அவள் அறிமுகப்படுத்தப்பட்டிருக்கிறாள், அத்துடன் அங்கு நடைபெற்ற கூட்டங்களிலும் கலந்துகொண்டிருக்கிறாள். பின்னர், அவள் மிகவும் உற்சாகத்துடன் வீடு திரும்பி, தான் கற்றுக்கொண்ட சத்தியத்தைப் பற்றி தன் குடும்பத்தாருடன் பகிர்ந்துகொள்ள ஆரம்பித்தாள்.



ஞாயிற்றுக்கிழமை வந்ததும், முழு குடும்பமும் தேவாலயத்திற்குச் செல்லப்போகிறார்கள் என்று எதிர்பார்க்கப்பட்டது, ஆனால் சோஃபியாவோ இனி தான் ஒரு



கத்தோலிக்கரல்ல என்று கூறி, அவர்களுடன் தேவாலயத்திற்குச் செல்ல மறுத்துவிட்டார். இது அவரது தகப்பனாரைப் பெரிதும் கோபப்படுத்தியது. மற்றவர்கள் அனைவரும் தேவாலயத்திற்குச் சென்றுவிட்டனர், ஆனால் அவரது தகப்பனாரோ ஈரமான கயிறொன்றை எடுத்து, தனது புதிய மதத்தை அவள் கைவிட வேண்டுமெனக் கட்டாயப்படுத்தி,

தனது மகளை அடிக்கத் தொடங்கியிருக்கிறார். அண்ணன் மியச்ஸ்லாவ் தேவாலயத்தில் இருக்க, தனது தங்கையினுடைய அழகையின் சத்தத்தைக் கேட்க நேரிட்டது. சில நிமிடங்களுக்குப் பிறகு அவரால் அதைத் தாங்கிக்கொள்ள முடியவில்லை, வீட்டிற்குத் திரும்பி ஓடி வந்து, தனது சொந்த சரீரத்தினால் தனது தங்கை அடிவாங்காதபடிக்கு அவளைப் பாதுகாத்தார். சில அடிகளை வாங்கின பிறகு, அவர் தனது தகப்பனாரை நிறுத்தும்படி வருந்திக் கேட்டுக்கொண்டார். இப்படி அவர்களுடைய தகப்பனார் அவர்களை அடித்து ஓய்ந்ததும், அவர் தனது மகளிடம், அவளுடைய புதிய விசுவாசத்துக்கும்-குடும்பத்திற்கும் இடையே எது வேண்டும் என்பதை முடிவு செய்யும்படி கட்டளையிட்டார். அவள் கத்தோலிக்க மதத்தைச் சேர்ந்தவள் என்று அறிக்கைசெய்ய வேண்டும், அப்படியானால் அவள் வீட்டில் தொடர்ந்து இருக்கலாம், இல்லையெனில், அவள் இனி ஒருக்காலும் தனது இல்லத்தில் ஏற்றுக்கொள்ளப்படமாட்டாள் என்று கூறினார். சோஃபியாவோ தன்னுடைய சில பொருட்களை எடுத்துக்கொண்டு, தனது குடும்பத்தை விட்டு வெளியேற முடிவு செய்தார். (ஈவா ஆடம்ஸ் மற்றும் மார்கரெட் ஏரல் ஆகியோரின் தாத்தா பாட்டியான) சகோதரர் மற்றும் சகோதரி வோஜ்சியாக் (Wójciak) தம்பதியார் அவளை தங்களுடைய வீட்டில் ஏற்றுக்கொண்டனர். அவளும் அவர்களுடன் சிறிது காலம் வாழ்ந்தார்.

அந்நேரத்தில், 20 வயதான அண்ணன் மியச்ஸ்லாவோ,

எப்படி 14 வயதே ஆன ஒரு சிறுபெண், தனது சொந்த குடும்பத்தை விட ஏதோவொரு புதிய மத நம்பிக்கையைத் தேர்ந்தெடுத்தாள் என மிகவும் ஆச்சரியப்பட்டார்; இதனால், அவரும் இந்தப் புதிய மத நம்பிக்கை என்ன என்பதைக் கற்றுக்கொள்ள முற்பட்டார். அவர் தனது சகோதரியைத் தேடிக் கண்டுபிடித்தார், அதுமாத்திரமல்லாது அவர்களுடைய கூட்டங்களிலும் கலந்துகொள்ளத் தொடங்கினார். விரைவில் அவர்கள் இருவருமே தேவனுடன் உடன்படிக்கை செய்துகொண்டனர். அதுமாத்திரமல்லாது, மற்ற தங்களுடைய உடன்பிறந்தவர்களுக்கும், அவர்களுடைய மனைவிகளுக்கும், தங்களுடைய தாயாருக்கும் சத்திய செய்தியை அறிமுகப்படுத்தினார்கள். அனைவருக்கும் சத்திய செய்தியைப் பிரசங்கிப்பதில் இருவருமே மிகவும் ஆர்வமாக இருந்தார்கள்; இப்படியாக, கொஞ்ச காலத்திலேயே, முழு குடும்பமும் உன்னத அழைப்பைக் கேட்டு, அர்ப்பணிப்புக்குள்ளாக வந்தார்கள். ஆனால் அப்போது அவர்களுடைய சத்திய செய்தியைக் கேட்க விரும்பாமல் இருந்த ஒரே நபர் அவர்களது தகப்பனார் மாத்திரமே.



கிராமத்தில் உள்ள பலரும் சத்திய செய்தியைக் கேட்டனர்; சகோ.யாக்குபொவ்ஸ்கி அவர்கள் அக்கூடுகைக்கு ஒரு மூப்பரானார்; மேலும் அவரது பிரசங்கத்தின் காரணமாக உள்ளூர் ஜனங்கள் அவரை “பிஷப் / ஆயர்” என்று அழைத்தனர். இது உள்ளூர் பாதிரியாருக்குப் பிடிக்கவில்லை; அவரோ வெறுமனே ஓர் உள்ளூர் திருச்சபை பாதிரியாராக இருந்தார், மேலும் எந்த உயர் பதவிகளையும் பெற்றிருக்கவில்லை. புதிய கம்யூனிஸ்ட் அரசாங்கத்தை எதிர்ப்பதற்காக முந்தி உருவாக்கப்பட்டதாக சொல்லப்பட்ட கொள்ளைக்கார கும்பலை சகோ.மியச்ஸ்லாவ் யாக்குபொவ்ஸ்கி அவர்களைப் படுகொலை செய்ய, சில சீற்றமான ஞாயிறு பிரசங்கங்களின் மூலம் ஒரு பாதிரியார்

வற்புறுத்தினார் என்றும், அதன்படி அவர்கள் பல சந்தர்ப்பங்களில் அவரைக் கொலைசெய்ய முயன்றனர் என்றும் நம்பப்படுகிறது. ஒவ்வொரு முறையும் அவர்கள் சுடுகலன்கள் மற்றும் துப்பாக்கிகளுடன் வந்து (*guns and rifles*), வலுக்கட்டாயமாக வீட்டிற்குள் நுழைந்து, யாக்குபொவ்ஸ்கி எங்கே என்று கேட்டு, குடும்ப உறுப்பினர்களில் சிலரை அடித்திருக்கிறார்கள்; ஆனால் கர்த்தரோ அவரை எப்போதும் பாதுகாத்து வந்தார்; திறந்த ஜன்னல் வழியாகவோ அல்லது வேறு வழிகளிலோ அவரால் தப்பிக்க முடிந்தது.

கடைசி முறை கொள்ளையர்கள் வீட்டிற்கு வந்தபோது, அவர்களால் அவரை மீண்டும் காண முடியவில்லை. 1949 – ஆம் ஆண்டு, ஜூன் 26 – ஆம் தேதியன்று, மாலை நேரம், பல சகோதரர்களுடன் சகோ. யாக்குபொவ்ஸ்கியும், அவரது கிராமமான செம்போர்ஸிட்சே (*Zembozyce*) – இல், அவரது சகோதரரான யான் (*Jan*) தனது மாமியாருடன் வசித்து வந்த வீட்டில் நடைபெற்ற ஒரு மாநாட்டில் கலந்துகொண்டார்.

கொள்ளைக்காரர்கள் “பிஷப்” எங்கிருக்கிறார் என்பதைக் கண்டுபிடிக்க வலுக்கட்டாயமாக அந்த இல்லத்தினுள் புகுந்தனர். சகோ. யாக்குபொவ்ஸ்கியின் தகப்பனாரோ அவர் எங்கிருக்கிறார் என்பது பற்றி அவர்களிடம் சொல்ல விரும்பவில்லை; அதனால் அதிக ஆத்திரமடைந்த அக்கும்பல், அவர் மயக்கமடையும் வரையில் அவரை அடித்துத் தாக்கிவிட்டு ஓடிவிட்டனர்.

பின்னர் அவர்கள் மாநாடு நடைபெறும் இடத்திற்குச் சென்றனர், சகோதரர் வேறு வழியில் வீடு திரும்பியதால், அங்கேயும் அவரை மீண்டும் அவர்கள் தவறவிட்டார்கள். இருப்பினும், அவர்கள் மாநாடு நடைபெறும் இடத்தைச் சுற்றி வளைத்தனர். ஏற்கனவே சகோதரர்களில் சிலர் வீட்டிலும், சிலர் கொட்டகையிலும் தூங்கிக் கொண்டிருந்தனர். அவர்கள் தங்கள் ஆயுதங்களைக்கொண்டு, ஜன்னல்கள் வழியாகவும் கொட்டகையின் உள்ளேயும் சுட்டார்கள். இப்படியாக அவர்கள் 2 சகோதரிகளைக் கொன்றுவிட்டார்கள்; மாநாட்டின் தலைவராக இருந்தவரும் (தாரியூஸ் / *Dariusz*, ஸ்பிகெனியப் / *Zbigniew*, அன்னா / *Anna* மற்றும் மிக்கோளாய் க்ருட்ஜியன் / *Mikolay Grudzien*

ஆகியோரின் தாத்தாவுமான) சகோ. மிக்கோளாய் க்ருட்ஜியன் / Br. Mikolaj Grudzien உட்பட பலரும் காயமடைந்தனர்.

இத்துடன் உபத்திரவம் முடியவில்லை என்றாலும் அதன் வேகம் குறைந்திருந்தது. இந்த மாநாட்டிற்குப் பிறகு, சகோ. யாக்குபொவ்ஸ்கி அவர்களை மீண்டும் கண்டுபிடித்து, அவரைத் துரத்திப் பிடிக்க முயன்றனர்; ஒரு துப்பாக்கியால் அவரை நோக்கி 32 தரம் சுடப்பட்டது; ஆனால் அனைத்துமே வீண், ஒன்றுமே அவர்மேல் படவில்லை; சந்தேகமில்லை! கர்த்தர்தான் அவரைப் பாதுகாத்திருந்தார்! (தேவனுக்கு ஸ்தோத்திரம்!)

இறுதியில், சத்தியத்தை மிகவும் எதிர்த்துவந்த அவரது சொந்த தகப்பனாரான பிரான்சிஸ்செக் அவர்கள் (Franciszek), தான் வாங்கின அந்த அடியை கர்த்தரால் தனக்கு ஓர் அடையாளக்குறியாக அனுமதிக்கப் பட்டது என்பதை உறுதிசெய்தார், ஏனெனில், சில வருஷங்களுக்கு முன்பு அவரும் இவ்வாறுதான் தனது சொந்த மகளை அடித்துத் துன்புறுத்தியிருந்தார். அவர் அதன்பிறகு, ஒருபோதும் கத்தோலிக்க தேவாலயத்திற்குச் செல்லவில்லை; மாறாக, சத்தியக் கூடுகைகளில் கலந்துகொள்ளத் தொடங்கி, பின்னாட்களில், குடும்பத்திலேயே கடைசி அங்கத்தினராக தனது வாழ்க்கையைக் கர்த்தருக்கென்று அர்ப்பணிக்கவுஞ்செய்தார். (தேவனுக்கு ஸ்தோத்திரம்!)



சகோ. யாக்குபொவ்ஸ்கி அவர்கள் பல வருடங்களாக, லுப்ளின் கூடுகைக்கும், பின்னர் போலாந்தின் யாஸ்லோ (Jaslo) கூடுகைக்கும் மூப்பராகப் பணியாற்றினார். அவர் லுப்ளின் கூடுகையின் அங்கத்தினராக இருந்தபோது, இரண்டாம் உலகப் போருக்குப் பிறகு சத்திய புஸ்தகங்கள் கிடைப்பதற்கு மிகவும் அரிதாக இருந்த காரணத்தினால், அவர் மற்ற சில சகோதரர்களுடன்

சேர்ந்துகொண்டு, பழைய இயந்திர நகல் எடுக்கும் கருவியைப் பயன்படுத்தி, காவற்கோபுர கட்டுரைகளையும், பிற புத்தகங்களையும் மறுஉருவாக்கம் செய்வதிலும், போலந்திலிருந்த சகோதரர்களுக்கு விநியோகிப்பதிலும் பெரிதும் ஈடுபட்டு வந்தார். இது அதீத சரீர பிரயாசம் தேவைப்பட்ட கடினமான வேலையாகும்; ஆகையால் அவர்கள் தங்களுடைய அன்றாட பணியினை முடித்துக்கொண்டு, மாலை மற்றும் இரவு வேளைகளில் இந்த வேலையைப் பார்த்தனர்.

அவர் சர்வதேச மாநாடுகள் உட்பட பல மாநாடுகளில் ஊழியஞ்செய்திருந்தார்; யாத்ரீகராகப் பயணமொன்று மேற்கொண்டு போலந்து, அமெரிக்கா மற்றும் கனடா முழுவதும் பல வகுப்புகளுக்கு விஜயம்செய்திருந்தார். மாநாட்டிற்காக ஒரு மண்டபத்தை வாடகைக்கு எடுப்பதே கடினமாக இருந்த கம்யூனிஸ்ட்களின் காலங்களில், அவர் தனது சொந்த வீட்டிலேயே 40 - க்கும் மேற்பட்ட மாநாடுகளையும், பல வாலிபருக்கான கூட்டங்களையும் ஏற்பாடுசெய்து நடத்தினார். அவர் (டான் பத்திரிகை அல்லது ஹெரால்டுக்குச் சமமான) நா ஸ்ட்ராசி (Na Strazy) எனும் வெளியீட்டிற்காகக் கட்டுரைகளை எழுதியிருக்கிறார்; அத்துடன் 20 ஆண்டுகளுக்கும் மேலாக அந்த வெளியீட்டின் ஆசிரியராகவும் இருந்திருக்கிறார்.



அவர் மரணப்பரியந்தம் சுறுசுறுப்பாகவும் வைராக்கியமாகவும் இருந்தவர். அவரது முதிர்ந்த வயதிலும், அவர் மரிப்பதற்கு ஒரு நாள் முன்புகூட ஒரு கூட்டத்தை வழிநடத்தியிருந்தார். வேதம் அவருடைய உதடுகளில் அநுதினம் மாத்திரமல்ல, மாறாக, ஒவ்வொரு மணி நேரமும் இருந்தது; மேலும் வேதாகமத்தைப் பற்றிய அவருடைய அறிவோ அசாதாரணமானதாக இருந்தது. இப்படிப்பட்டவர், மிகவும் தன்னடக்கமான மனிதராகவும் இருந்தார்; அவர் தனது ஜீவிய காலமெல்லாம் ஏறெடுத்திட்ட அனைத்து

பிரயாசங்களும் பிதாவாகிய தேவனுக்கும், அவருடைய குமாரனுக்கும் மகிமை சேர்க்க வேண்டும் என்கிற ஒரே நோக்கத்துக்காகவே இருந்தன. அவர் மெய்யாகவே, “நீங்கள் ஒருவரிலொருவர் அன்புள்ளவர்களாயிருந்தால், அதினால் நீங்கள் என்னுடைய சீஷர்களென்று எல்லாரும் அறிந்துகொள்வார்கள்” என்கிற நம்முடைய கர்த்தருடைய வார்த்தைகளின்படி ஜீவித்தார். (யோவான் 13:35)

அவரை அறிந்தவர்களுடைய இருதயங்களோ அவருடனான ஐக்கியத்தை இழந்ததற்காக வருத்தங்கொண்டாலும், நமக்குள்ள நம்பிக்கையினாலும், அப்போஸ்தலராகிய யோவானுடைய பின்வரும் வார்த்தைகளினாலும் நாங்கள் சந்தோஷமே அடைகிறோம்: “(...) கர்த்தருக்குள் மரிக்கிறவர்கள் இதுமுதல் பாக்கியவான்கள்! (...) அவர்கள் தங்கள் பிரயாசங்களை விட்டொழிந்து இளைப்பாறுவார்கள்; அவர்களுடைய கிரியைகள் அவர்களோடே கூடப்போம்(...)” – வெளிப்படுத்தல் 14:13 (ஆமென்!)



**சகோ. ஆகஸ்ட் ஸ்தான் அவர்கள்
1888 - 1945**

**சகோதரர் ஸ்தான் அவர்களின் ஜீவியமும்
மரணமும்**

1994 – இல், பிரான்சு தேசத்திலிருக்கும் போயிட்டியர்ஸ் (Poitiers) எனும் நகரத்தில் நடைபெற்ற சர்வதேச மாநாட்டில், போலந்தைச் சேர்ந்த சகோ. ஹென்றிக் பர்வின் (Bro. Henryk Purwyn) அவர்களால் வழங்கப்பட்ட “Meditation at Day’s End” எனும் பாடத்திலிருந்து எடுக்கப்பட்டது.

நாம் அப்படியே நமது கற்பனையில், தொலைதூர போலந்தினுடைய கிழக்கிலிருக்கும், பியோலிஸ்டாக் (Bialystok) எனும் பெரும்நகரத்திற்கு அருகே இருக்கும், லோபுஸ் (Lopusz) கிராமத்திற்குச் செல்லலாம். அங்கு, 1888 – ஆம் வருஷம், ஆகஸ்ட் 22 – அன்று, கிறிஸ்துவுக்குள்ளான நமது சகோதரர் ஆகஸ்ட் ஜோசப் ஸ்தான் அவர்கள் பிறந்தார் (Brother August Joseph Stahn).

இந்தப் பெயரைக் கேள்விப்பட்டிருக்கிறீர்களா? அமெரிக்கா மற்றும் போலந்தைச் சேர்ந்த பெரும்பாலான சகோதரர்கள், “ஆம்” என்றே சொல்லுவார்கள். ஏனெனில், அவரது பிரயாசத்தினாலே போலந்துக்குச் சத்தியம் வந்தது. அவரைப் பற்றி நமக்கு என்ன தெரியும்? சரி! வாருங்கள் பார்க்கலாம். சகோதரர் பலபேரடங்கிய ஒரு பெரிய குடும்பத்திலிருந்து வந்தவர். ஜெர்மனியைச் சேர்ந்த அவரது தந்தை செங்கற்களால் சுவர் எழுப்பும் தொழில் செய்பவராக இருந்தார் (bricklayer). 1911 – இல், அவரது மூத்த சகோதரரின் முயற்சியால், அவர் அமெரிக்காவிருகுச் செல்ல நேரிட்டது; அங்கு அவர், 1918 – வாக்கில், சத்தியத்தை அறிய ஆரம்பித்தார். சிறிது காலம் கழித்து, அவர் சிராக்கூஸ் (Syracuse) எக்ஸ்டீஷியாவில் ஒரு மூப்பராகவும் தெரிந்தெடுக்கப்பட்டார். ஒரு தொழிற்சாலையில் தட்டச்சராகப் (a typist) பணிபுரிந்த அவரால் சிறிது பணத்தைச் சேமிக்க முடிந்தது; அப்படிச் சேமிக்கப்பட்ட



பணம் முழுவதையும் கர்த்தருடைய பணிக்காக அர்ப்பணித்தார்.

பல்வேறு கள்ளச் சகோதரர்கள் மற்றும் உபதேசத் தப்பறைகள் பற்றிய சில கவலைதரும் செய்திகள் அவரைப் போலந்துக்கே திரும்பச் செய்தன; அங்கு அவர் ஒரு சுவிசேஷகராகப் பணியாற்றத் தொடங்கினார். அமெரிக்காவில் உள்ள சகோதரர்களை தான் இனி ஒருபோதும் பார்க்கமுடியாது என்பதை அவர் அன்று நினைத்துக்கூடப் பார்த்திருக்கமாட்டார். சுவிசேஷத்தைப் பகிர்ந்துகொள்ளுதல் மற்றும் இணங்கவைத்தல் போன்ற அவரது வெளிப்படையான திறமையைத் தவிர, மக்களின் இருதயங்களைக் கவரும் அதி அசாதாரணமான ஓர் ஈவினையும் சகோதரர் ஸ்தான் அவர்கள் பெற்றிருந்தார். அவரது ஆளுமை மற்றும் குணத்தின் அழுத்தம் ஆகியவற்றின் காரணமாக அவர் கர்த்தருடைய பணியை உண்மையான திசையில் கொண்டு செல்வதில் வெற்றிக்கண்டார். இந்தக் காலக்கட்டத்தின்போது, அவர் சுமார் 5000 பிரசங்கங்கள் மற்றும் மாநாடுகளை நடத்தியிருந்தார்.

இரண்டாம் உலகப்போரின்போது, சகோ. ஸ்தான் அவர்கள் யூட்ஜ் (Judge) / போலாந்து உச்சரிப்பு - Woodge) எனும் நகரத்திலுள்ள சகோதரர்களிடையே காணப்பட்டார்; அங்கு, செப்டம்பர் 2 - ஆம் தேதியன்று, ஆபகூக் 3:17 - 19 - இலிருந்து எடுக்கப்பட்ட தன்னுடைய கடைசிப் பிரசங்கத்தை வழங்கினார். இதற்குப் பிறகு, அவர் தனது சொந்த எக்ஸ்ப்ளியாவான பியோலிஸ்டாக்கிற்குத் (Bialystok) திரும்பினார்; அங்கு செப்டம்பர் 6 - ஆம் தேதியன்று அதே பாடத்தை மீண்டும் எடுத்தார்.

அப்படி அங்கு அவர் ஜீவித்து வருகையில், அவர் ஒரு ஜெர்மானியர் என்று அறியப்பட்டதால், அவருக்கு இராணுவ விடுதியிலேயே வேலையொன்று கிடைத்தது. போலந்து மக்களுடன் அவருக்கிருந்த தொடர்புகள் மற்றும் “ஹைல் ஹிட்லர் / Heil Hitler” (“ஹிட்லர் வாழ்க!”) எனும் தவிர்க்கவியலாத வணக்கத்தை அவர்



ஒருபோதும் பயன்படுத்தாதது ஆகிய இரண்டு காரணங்களுக்காக ஜெர்மானிய அதிகாரிகள் அவரை நெருக்கமாகப் பின்தொடர்ந்தார்கள். ஒருநாள், அவர் தனது அடையாள அட்டையைப் புதுப்பிக்கச் செல்ல வேண்டியிருந்தது, அப்போது “மதம்” என்று கேட்கப்பட்ட இடத்தில் “கிறிஸ்தவன்” என்று எழுதுமாறு அவர்களிடம் கேட்டுக்கொண்டார், வெளிப்படையாக, அதிகாரிகள் அவ்வாறு செய்ய விரும்பவில்லை. இதுவே கெஸ்ட்போ (gestapo) எனும் நாஜி ஜெர்மானிய மறைவான ஒற்றர் காவற்படையினரால் அவர் கைதானதற்குக் காரணமாக அமைந்தது. (தேவனுக்கு ஸ்தோத்திரம்!)

1943 – ஆம் வருஷம், மார்ச் மாதத்தில், சிறைச்சாலையிலிருந்து, தனது சகோதரர்களுக்குப் பின்வரும் கடிதத்தை அனுப்பினார்:

பியோலிஸ்டாக் (Bialystok), மார்ச் 19, 1943.

அன்புக்கும் பிரியத்துக்குமுரிய சகோ. பியால்கோவ்ஸ்கி (Bro. Bialkowski) அவர்களுக்கு,

நம்முடைய பிரியமான மீட்பராகிய இயேசு கிறிஸ்துவின் நாமத்திலும், அவருடைய சமாதானத்தின் மூலமாகவும் உங்களை வாழ்த்துகிறேன்!

அன்பு சகோதரரே, நீங்கள் எனக்கு அனுப்பிய கடிதத்திற்காக நான் உங்களுக்கு மிகவும் கடமைப்பட்டிருப்பதாக உணர்கிறேன், அத்துடன் உங்களுக்கு எனது மனமார்ந்த நன்றியையும் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். மேலும், என் சுதந்திரம் என்னிடமிருந்து பறிக்கப்பட்டு, இந்தச் சுவர்களுக்கு மத்தியில் நான் அடைக்கப்பட்டிருந்தாலும், என்னுடைய விசுவாசமோ, என்னுடைய நம்பிக்கையோ அசைக்கப்படவில்லை என்பதற்காக நான் சாட்சியளித்து, நமது சிருஷ்டிகரை ஸ்தோத்தரிக்கிறேன். மேலும் அன்பான சகோதரரே, உங்கள் கடிதம் எனக்கு ஆறுதல் அளித்ததுடன், என் மன உறுதியை நிலைநிறுத்தி, கடிதத்தை மேற்கொண்டு வாசிக்க முடியாதவாறு என் கண்கள் கண்ணீரால் நிரம்பி

வழியுமளவுக்கான சந்தோஷத்தினால் என்னை
நிரப்பவுஞ்செய்தது.

அன்பு சகோதரரே, தாங்கள் என்னைப் பதில் கடிதமாக சில வார்த்தைகளேனும் எழுதி அனுப்புமாறு கேட்டுக்கொண்டீர்கள். நான் தற்போது மிகவும் கடினமான சூழ்நிலைகளின் மத்தியில் என்னைக் காண நேரிடினும், மிகவும் சந்தோஷத்துடனே இக்கடித்தத்தை எழுதுகிறேன்.

ஒரே சிறையறையில் 70 பேருக்கும் அதிகமானோர் அடைத்து வைக்கப்பட்டிருக்கிறோம். இதன் பொருள் என்ன என்பதைத் தங்களால் நன்கு கற்பனைசெய்து பார்க்க முடியும்; இருப்பினும், என்னால் இன்னும் உங்களுடன் தொடர்புகொள்ள முடிகின்றபடியால், இங்கேயும் என்னால் தெய்வீக மேற்பார்வையை உணர முடிகின்றது.

அன்பான சகோதர, சகோதரிகளே, நான் எதிர்கொண்ட பின்வரும் அனுபவத்தைத் தங்களுக்குத் தெரியப்படுத்த விரும்புகிறேன்: ஆயுதம் ஏந்தி, எதிரிகளுக்கு எதிராகச் செல்ல நான் ஆயத்தமா எனும் கேள்விக்கு என்னிடம் பதில் எதிர்பார்த்து, பலமுறை அதிகாரிகள் முன்பாக அழைத்துச் செல்லப்பட்டிருக்கிறேன்.

அதற்கு நானோ, அது நம்முடைய மீட்பராகிய இயேசு கிறிஸ்துவின் போதனைகளின் மூலம் தடைசெய்யப் பட்டுள்ளபடியால், 'இல்லை! என்னால் முடியாது!' என்று பதிலளித்தேன். இந்த அறிகைகளின் விளைவாக, என்னை முன்னிருந்தும் பக்கவாட்டிலிருந்தும் புகைப்படம் எடுத்தனர்; என் கைகளைக் கட்டி, சிறைக்கு அழைத்துச் சென்றனர்; ஒரு வாரமளவும் அங்கு வைக்கப்பட்டிருந்தேன்.

அந்த ஒரு வாரமும் கடந்துபோனது; ஆனால் நான் ஏற்கனவே கூறியது போல, அது என்னைப் பலவீனப்படுத்தவில்லை, மாறாக, அது என்னை தேவனிடமும் நம்முடைய கர்த்தரிடமும் நெருங்கவே செய்தது; 'அவரோடேகூடப் பாடுகளைச் சகித்தோமானால் அவரோடேகூட ஆளுகையும் செய்வோம்' என்பதை

அறிந்தவனாய், நித்திய சத்தியத்திற்கும், தெய்வீகக் கொள்கைகளுக்கும் பாடுபடுவதற்கான சிலாக்கியத்தில் நான்களிகூருகிறேன்.

மேலும், அன்பான சகோதர சகோதரிகளே, எப்போதாவது இதுபோன்ற ஒரு சம்பவம் உங்களுக்கு நேரிடினும், இப்பாடுகள் உங்கள் தற்போதைய ஜீவனையே இழக்கச் செய்யினும், ஒருபோதும் மங்காத அல்லது பறிக்கப்படாத நித்திய ஜீவனை நீங்கள் பெற்றுக்கொள்ளும்படியாக மனந்தளராமல் பாடுகளில் உங்கள் வலிமையைக் காட்ட உறுதியுடன் இருக்குமாறு நமது மீட்பரின் விலையேறப்பெற்ற நாமத்தில் வலிந்து கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

மேலும் சில வார்த்தைகளை நான் உங்களுக்கு எழுத விரும்புகிறேன், ஏனெனில், எனது வாழ்க்கை இந்தப் பலிபீடத்தில் முடிய நேரிட்டால், இக்கடிதத்தை நீங்கள் சகோ. சாடினஸ்கி (Br. Szatynski) அல்லது சகோ. பர்ஃபினோவிச் (Br. Parfienowicz) – க்கு அனுப்ப வேண்டும் என்பதே எனது விருப்பம் அன்பான சகோதரரே! அதினால் அவர்களால் இக்கடிதத்தின் ஒரு சில பிரதிகளை உருவாக்கி எனது அன்பு சகோதரர்களான க்ருட்ஜியன் (Grudzien), வோய்ட்கோவஸ்கி (Wojtkowski) மற்றும் பென்ஹெர்க் (Pencherk) ஆகியோருக்கு அனுப்ப முடியும்.

ஒருவேளை, தேவனுடைய சித்தத்தின் மூலம், நான் என் சுதந்திரத்தைப் மீண்டும் பெறுவேன் என்றால், இக்காரியம் ஒருபோதும் தேவைப்படாது. நம்முடைய சிருஷ்டிகரும் நம்முடைய கர்த்தராகிய இயேசு கிறிஸ்துவையும் போற்றி மகிமைப்படுத்த இன்னும் அதிக ஆர்வத்துடன் மீண்டும் கூடலாம்.

அன்பான சகோதர சகோதரிகளே, தேவனுடைய மகிமைக்கு முன்பாக நாம் ஒன்றுசேர்க்கப்படக்கூடிய முதலாம் உயிர்த்தெழுதலின் உன்னதமான பரிசை, எல்லாப் பரிசுத்தவான்களுடனும் சேர்ந்து பெற்றுக்கொள்ளும் உன்னதமான ஆசீர்வாதங்களை உங்களுக்காக வாழ்த்தி

இக்கடிதத்தை நிறைவுக்குக் கொண்டுவருகிறேன்.

அனைவருக்கும் இதனையே வாழ்த்துகிறேன்.

இப்படிக்கு,

கிறிஸ்துவினுடைய உபத்திரவங்களில் தங்கள் உடன் பங்காளியும், உங்களை மிகவும் நேசிக்கும்—

ஆகஸ்ட் ஸ்தான், பியோலிஸ்டாக், மார்ச் 20, 1943.

இந்தத் தருணத்திலிருந்து, சகோ.ஸ்தான் அவர்களுக்கு, அவுஷ்விட்ஸ் (Auschwitz), சாங்கர்ஹோசென் (Szangerhausen), புக்கென்வால்ட் (Buchenwald) ஆகிய வதை முகாம்கள் வழியாக உபத்திரவத்தின் பாதை நெருங்க ஆரம்பித்தது; அவர் நோர்தேளசன் (Nordhausen) வதை முகாமுக்கு வந்துபோது தனது ஜீவனை இழக்க நேர்ந்தது.

அன்பான சகோதர சகோதரிகளே, நம்மைச் சுற்றியுள்ள துயரங்களைப் பற்றி நாம் அடிக்கடி பேசுகையில், வதை முகாமில் ஒரு நாள் என்பது எப்படி இருக்கும் என்பதையும் சற்று நினைத்துப் பார்ப்போமாக.

அதிகாலை எழுப்புவதற்காக ஒலிக்கப்படும் மணியோசையானது (wake up bell), சாதாரண நாட்களில், தினமும் காலை 4 மணிக்கும், குளிர்காலத்தில், காலை 5 மணிக்கும் கைதிகளை எழுப்பியது. அங்கே தண்ணீர் தட்டுப்பாடு இருந்தபடியால், அவர்கள் அடிக்கடி தங்களைக் குட்டைநீரில் கழுவிக்கொள்ள வேண்டியிருந்தது. அதுவும்கூட, அவர்கள் இதனைக் கத்தல் மற்றும் அடிகளுக்கு மத்தியில் மிகவும் அவசரமாகச் செய்ய வேண்டியிருந்தது.

உணவு:

காலை உணவு - அரை லிட்டர் கட்டைக்காபி (black coffee).
மதிய உணவு - முக்கால் லிட்டர் சூப்.
இரவு உணவு - 15 கிராம் செயற்கை வெண்ணெயுடன் (margarine) 300 கிராம் ரொட்டி.



நோர்தேஸன் (Nordhausen) முகாமில் சகோஸ்தான் அவர்களுடன் கைதிகளாக இருந்தவர்களின் சாட்சியங்களின்படி, அவரது மறைவானது, 1945 - ஆம் வருஷம் மார்ச் மாதத்தின் கடைசி நாட்களில் நிகழ்ந்திருக்கிறது. எப்படியெனில், மேற்பார்வை செய்துவந்த ஒரு சிப்பாய் தடியொன்றால் அவரது தலையில் பலமாக அடித்ததன் விளைவாக அவர் மரிக்க நேர்ந்தது. அவரது சரீரம் சுடுகாட்டின் சூளையில் சுட்டெரிக்கப்பட்டதாம்.

சகோ. ஸ்தான் அவர்களின் விவரம் அடங்கிய ஜெர்மானிய பதிவேழன் நகல்கள்

10

Personalbogen.P

62245

Name Stahn, August Haftl. Nr. 123911
 Beruf Müller geb. am 28.8.88 in Lopusse
 Anschrift der Angehörigen _____
 Eingeliefert am 4.6.43 von Stapo-Zichenau-Schrotterburg
 Strafhaft vom _____ bis _____ in _____
 Die vorhandene Karte lautet auf LVA _____ Nr. _____
 Letzter Arbeitgeber _____

<u>Bibelforscher Pole</u>					
295	Stahn	August	28. 8.88	Lopusse	Müller Stpo Zichenau
<u>Russische Zivilarbeiter</u>					
235	Abramow	Iwan	3. 6.16	Moléstowo	Autoschl.Stpo Minsk
290	Alifanow	Petr	28.10.20	Budenowka	Schloss. Stpl. Dresden
278	Amelin	Wasilij	25. 3.23	Orel	Schloss. " Kattow.
276	Andrejkenko	Nikolaš	12. 1.25	Boheptuchowka	Larb. Stpo Troppau
233	Andrijko	Iwan	19. 8.22	Baljanas	Larb. Stpo Krakau
245	Andrijtschuk	Iwan	20. 5.24	Pulin	Larb. Stpl. Kattow.
1982	Antonenko	Iwan	5. 6.25	Pologi Werguny	Larb. SD Krakau
256	Antonow	Alexandr	2. 8.25	Jamiv-Globidka	Larb. Stpl. Kattow
282	Antonow	Stefan	23.10.19	Studaniec	Larb. Stpo Gran

